

DE STER

Nr. 4 • April 1969 • 69e Jaargang

Een inspirerende boodschap

VAN JOHN LONGDEN,
assistent van de Raad der Twaalven

Als wij zeggen dat tegenwoordig in de ganse Kerk enkele duizenden mensen, jong en oud, tot leidinggevende posities en dienstbetoon in hun respectieve gemeenten, wijken, ringen en zendingen worden geroepen, dan zijn wij niet ver bezijden de waarheid.

Ik mag wel zeggen dat beide groepen een heilige plicht hebben lieflijke, geestelijke vrede op aarde te brengen.

De Here zei tot de profeet Joseph Smith: „Bereidt u voor, bereidt u voor op hetgeen zal komen, want de Here is nabij.” (L. & V. 1:12.)

De Schrifturen staan vol vermaningen „onzelf en onze medemensen op het goede leven hier en hiernaams voor te bereiden.”

„Luistert en ziet, een stem van iemand, die van omhoog naar beneden is gezonden, die sterk en machtig is, die naar de einden der wereld voortgaat, ja, wiens stem tot de mensen zegt: Bereidt de weg des Heren, maakt Zijn paden recht.” (L. & V. 65:1.)

Wat wij de wereld hebben te zeggen is dat voor het bereiden van de weg zedelijke en geestelijke moed nodig is. Wij kunnen voorbereid zijn Hem te ontmoeten, hetzij dat wij worden geroepen om heen te gaan, hetzij dat wij nog hier zijn bij Zijn tweede komst.

De gelijkenissen van Jezus, de oude Schrift en die van deze tijd, bevatten vele vermaningen onszelf voor te bereiden en anderen te leren zich voor te bereiden.

Ik bid dat wij voortdurend voorbereid zullen zijn en onze zending op aarde zullen kennen. ○

INHOUD

Onze Heer en Heiland — Door President David O. McKay	99
Wie zal een deugdelijke huisvrouw vinden? — Door Larry H. Peer	101
Zondagsschool	
Laat ze zelfstandig leren denken — Door Lynn Stoddard	103
Avondmaalsopzeggingen voor april	104
De belangrijkste geloofsstukken van de Kerk	
Jezus Christus, Heer van het heelal — Door ouderling Marion G. Romney	106
„Gij dwaalt, niet wetende de Schrifturen” — Door ouderling Marion D. Hanks	111
„Indien iemand van u wijsheid ontbreekt” — Door president Bruce R. McConkie	116

Geloof — Door ouderling Boyd K. Packer	120
Bekering — Door president A. Theodore Tuttle	124
De doop — Door president Paul H. Dunn	128
De gave des Heiligen Geestes — Door president S. Dilworth Young	132

Genealogie

De Wereldconferentie voor Documentatie — Door Douglas D. Palmer	137
---	-----

De kleine STER

De kruisiging — Door Dorothy O. Barker	25
Maak een Paashaas — Door Roberta L. Fairall	29
Een verrassing voor Susan — Door Lucy Parr	30

De vertaling van het Boek van Mormon was een taak die veel concentratie en geestelijk inzicht van de profeet Joseph Smith vereiste. Voor onze omslag hebben we het olieverfdoek van Dale Kilbourn genomen, die de geconcentreerde jonge profeet bij het bestuderen van de platen heeft weergegeven. In deze uitgave is er een sectie over de belangrijkste geloofsstukken van de Kerk (zie blz. 105). ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

April 1969 · Nr. 4
69e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnt eenmaal per maand.
Abonnementprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar. Gironummer 240615 — t. n. v. Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 — Huizen N. H. Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

Onze Heer en Heiland

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

Toen Jezus Christus, onze oudste Broeder, in Bethlehem ter wereld kwam, was daar "... van stonde aan ... met den engel een menigte des hemelen heirlegers, prijzende God en zeggende:

„Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.“ (Luk. 2:13-14.)*

Laten wij, nu Pasen nadert, drie beginselen die bij Zijn geboorte werden verkondigd en op Zijn zending op aarde hun stempel hebben gedrukt, eens nader beschouwen. Ten eerste: eerbied voor God; ten tweede: vrede, en ten derde: welbehagen in alle mensen. Of op andere wijze gezegd: godsvrucht, blijdschap, broederlijke genegenheid.

Van het eerste beginsel – godsvrucht – was Jezus elk uur van Zijn leven op aarde een voorbeeld. Aan de oever van de Jordaan, toen Hij aan het begin van Zijn zending gedoopt wilde worden, horen wij Hem tot Johannes, de voorloper, zeggen: „Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen.“ (Mt. 3:15.)

Op de berg waar Hij met aardse macht en de rijkdommen van de wereld werd verzocht, zeide Hij vol sublieme majesteit: „Ga weg van Mij, satan, want er is geschreven: Gij zult den Heere, uw God, aanbidden, en Hem alléén dienen.“ (Luk. 4:8.)

Alvorens de Twaalf te kiezen, bracht Hij de nacht in gebed door en smeekte Zijn Vader in de hemel om leiding.

Toen Hij de discipelen leerde bidden, getuigden de eerste woorden van het gebed van godsvrucht. Hij zeide: „Uw naam worde geheiligd.“ (Mt. 6:9.)

Na het wonder van de spijziging van de vijfduizend trok Hij zich in eenzaamheid terug om te bidden. De volgende dag, in Kapernaum, was Hij bedroefd. Hij zei dat de menigte niet Gods heerlijkheid had ge-

* De oudste manuscripten hebben hier geen driedeling, maar een tweedeling, vgl. de Nieuwe Vertaling: „... vrede op aarde bij mensen des welbehagens.“ De Petrus Canisius Vertaling: „... vrede op aarde onder de mensen van goede wil!“ Vooral deze laatste vertaling geeft precies weer waar pres. McKay over spreekt: broederlijke genegenheid. Dat pres. McKay de oudere bijbelvertalingen volgt, doet aan zijn betoeg niets af, zo lang men maar veder ogend houdt wat er onder „welbehagen“ wordt verstaan, nl. „goede wil“, „broederlijke genegenheid“. De nieuwere vertalingen voegen er nog een gedachte aan toe, nl. dat Christus alleen vrede brengt bij diegenen die voor anderen broederlijke genegenheid koesteren. – Coördinator.

voeld, maar slechts het brood had gegeten om de honger te stillen.

Tijdens het Laatste Avondmaal zei Hij, op de Twaalf doelende: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den Enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.” (Joh. 17:3.)

In de hof van Gethsemane bad Jezus: „Vader, . . . niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede.” (Luk. 22:42.)

Na Zijn opstanding waarschuwde Hij: „Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; . . . en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.” (Joh. 20:17.)

Van het tweede beginsel – vrede – is gezegd dat het de gelukkigste, natuurlijke toestand van de mens is, „de eerste van 's mensen zegeningen.” Zonder dat kan de mens niet gelukkig zijn. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Geluk is het doel en oogmerk van ons bestaan, en het zal aan het einde ons deel worden, als wij het pad volgen, dat er heen leidt. Dit pad is het pad van deugd, oprechtheid, getrouwheid, heiligheid en het onderhouden van alle geboden Gods.” (Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 271.)

In Zijn Bergrede heeft Jezus gezegd: „Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.” (Mt. 5:9.)

Als een voorwaarde voor vrede erkende Hij de rechten van ieder mens. Toen Hem werd gevraagd: „. . . wat dunkt U? Is het geoorloofd, den keizer schatting te geven of niet?” antwoordde Hij: „Toont Mij den schattingpenning. En zij brachten Hem een penning.

„En Hij zeide tot hen: Wiens is dit beeld en het opschrift?

„Zij zeiden tot Hem: Des keizers. Toen zeide Hij tot hen: Geef dan den keizer, dat des keizers is, en Gode, dat Gods is.” (Mt. 22:17–21.)

Tegen het einde van Zijn sterfelijk leven zeide Hij tot Zijn discipelen: „Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goeden moed. Ik heb de wereld overwonnen.” (Joh. 16:33.)

Bij diezelfde gelegenheid heeft Hij gezegd: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef ik u; niet gelijkewijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd.” (Joh. 14:27.)

Zijn gehele leven door was er vrede op Zijn lippen en in Zijn hart. Toen Hij de grafombe had verlaten en aan Zijn discipelen verscheen, waren Zijn eerste woorden: „Vrede zij ulieden.” (Joh. 20:19.)

Vrede betekent volgens hetgeen Jezus leerde bevrijding van persoonlijke moeilijkheden, van familielieven, van nationale onenigheden. Zulk een

vrede heeft even goed betrekking op de mens zelf als op de gemeenschap. Wie de influisteringen van Christus, de inspraak van zijn geweten, niet volgt, kan geen vrede hebben. Hij kan geen vrede hebben wanneer hij tegen beter weten ingaat, wanneer hij de wet van gerechtigheid overtreedt jegens zichzelf door aan hartstochten en begeerten toe te geven of zich onbetrouwbaar toont of die wet in de omgang met zijn medemensen overtreedt.

Het derde beginsel – welbehagen in alle mensen – kan men ook broederlijke genegenheid noemen.

Hoewel Jezus Zijn woorden in hoofdzaak tot het uitverkoren huis Israëls richtte, kende Hij geen nationaliteiten; een aannemer des persoons was Hij evenmin. Toen de Syro-fenicische vrouw in geloof tot Hem kwam en om een zegen voor haar dochter smeekte, antwoordde Hij: „O vrouw! groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt.” (Mt. 15:28.) Hij genas de hulpelozen bij de vijver van Bethesda. De vrouw die in haar zonde was gegrepen, werd gezegd heen te gaan en niet weer te zondigen.

Hij toonde niet alleen broederlijke genegenheid jegens de armen en hulpelozen, maar ook jegens de rijken. Tot de welgestelde doch verachte Zacheüs de tollenaar zeide hij: „Zacheüs! haast u, en kom af; want Ik moet heden in uw huis blijven.” De Meester werd welkom geheten en Zacheüs, bezielde met een verlangen naar broederlijke genegenheid als nooit tevoren, zeide: „Zie, de helft van mijn goederen, Heere, geef ik den armen en indien ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, dat geef ik vierdubbel weder.” Jezus, Die wel zag dat de geest van het Evangelie tot zijn hart was doorgedrongen, antwoordde: „Heden is dezen huize zaligheid geschied, nademaal ook deze een zoon van Abraham is.” (Luk. 19:5, 8–9.)

Dit is de Heer en Heiland, het middelpunt van ons leven.

Jezus versloeg de wetgeleerde met het woord, genas de zieken waar het geneesmiddel faalde, inspireerde tot het componeren van de schoonste muziek die ooit werd geschreven, tot het schrijven van honderdduizenden boeken, inspireerde zendingen om de wereld in te gaan. Toch zult gij op de gebieden waar mannen en vrouwen gewoonlijk hun lauweren oogsten, geen enkele historicus vinden die van Christus zegt dat Hij geslaagd is, maar wat karakter betreft was Hij boven allen verheven!

Jezus de Christus is onze Heiland, onze Pleiter bij de Vader. Zoals de apostel Petrus zeide: „En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.” (Hand. 4:12.)

○

Wie zal een deugdelijke huisvrouw vinden?

DOOR LARRY H. PEER

In een onlangs gehouden discussie met mijn studenten over de taken van de vrouw zoals zij in de literatuur van de twintigste eeuw worden afgeschilderd, ontdekte ik dat in onze „verwongen eeuw“ er niet alleen een grote zorg bestaat om het verloren ideaal van vrouwelijkheid, maar dat vele jonge mensen met angst in het hart aan het begrip deugd zelf wanhopen. Dat wij door de eeuwen heen met deze problemen in mindere of meerdere mate te maken hebben gehad is duidelijk, maar iedere generatie moet de conflicten voor haarzelf onderzoeken. Voor deze generatie schijnen die wel bijzonder groot te zijn.

Toen de klas over de vreemde en vervreemde heldinnen sprak over wie zij lazen, maakte een student een opmerking over de tijdeloosheid en algemeenheid van deze problemen. Hij zei dat de schrijver van **Spreuken, ver terug in de oudtestamentische tijden, de vraag die in onze tijd zo actueel is, wel goed gesteld heeft: „Wie zal een deugdelijke huisvrouw vinden?“**

Het ideaal is eeuwig

Wanneer wij de blik richten op Spreuken, hoofdstuk 31, vinden wij daar een lijst hoedanigheden van een deugdelijke vrouw en een beschrijving van het wezen der vrouwelijke deugzaamheid.

Wie zal een deugdelijke huisvrouw vinden. Want haar waardij is verre boven de robijnen.

Het hart haars heren vertrouwt op haar, zodat hem geen goed zal ontbroken.

Zij doet hem goed en geen kwaad, al de dagen haars levens.

Zij zoekt wol en vlas, en werkt met lust harer handen.

Zij is als de schepen eens koopmans; zij doet haar brood van verre komen.

En zij staat op, als het nog nacht is, en geeft haar huis spijze, en haar dienstmaagden het bescheiden deel.

Zij denkt om een akker, en krijgt hem, van de vrucht harer handen plant zij een wijngaard.

Zij gordt haar lenden met kracht, en zij versterkt haar armen.

Zij smaakt, dat haar koophandel goed is; haar lamp gaat des nachts niet uit.

Zij steekt haar handen uit naar de spil, en haar handpalmen vatten den spinrok.

Zij breidt haar handpalm uit tot den ellendige; en zij steekt haar handen uit tot den noodduftige.

Zij vreesst voor haar huis niet vanwege de sneeuw; want haar ganse huis is met dubbele klederen bekleed.

Zij maakt voor zich tapijtsieraad; haar kleding is fijn linnen en purper.

Haar man is bekend in de poorten, als hij zit met de oudsten des lands.

Zij maakt fijn lijnwaad en verkoopt het; en zij levert den koopman gordelen.

Sterkte en heerlijkheid zijn haar kleding; en zij lacht over den nakomenden dag.

Zij doet haar mond open met wijsheid; en op haar tong is leer der goeddadigheid.

Zij beschouwt de gangen van haar huis; en het brood der luiheid eet zij niet.

Haar kinderen staan op, en roemen haar welge-lukzalig; ook haar man, en hij prijst haar, zeggende: Vele dochteren hebben deugdelijk gehandeld; maar zij gaat die allen te boven.

De bevalligheid is bedrog, en de schoonheid ijdelheid; maar een vrouw, die den Heere vreesst, die zal geprezen worden.

Geef haar van de vrucht harer handen, en laat haar werken haar prijzen in de poorten. (Spreuken 31:30-31.)

De profeten van deze tijd hebben de gezonde opvattingen van deze vroegere krachtroep bevestigd en aange-
toond dat het ideaal van vrouwelijkheid even eeuwig en
onveranderlijk is als alle andere evangeliebeginselen.

De verzen 10 t/m 31 van Spreuken vormen een goed
geschreven gedicht, belangwekkend niet alleen vanwege
hun uitwerking van het thema deugd, maar ook wegens
de inlichtingen die zij over de huishoudelijke bezigheden
van die tijd geven en de mate van verantwoordelijkheid die
de huisvrouw in het oude Israël droeg. Wij mogen aan-
nemen dat de schrijver van Spreuken als 't ware een cursus
in „toegepaste godsdienst“ voor ogen had en dat zijn werk
was bedoeld om dezelfde functie te vervullen als zo vele
van onze kerkelijke leerboeken vandaag hebben. Hij wilde
met zijn lezers contact hebben door naar de traditionele
zeden van de gemeenschap en de spreekwoordelijke
kennis van het gemeenschapsleven te verwijzen. Het ge-
zond verstand dat uit het 31ste hoofdstuk spreekt is spe-
ciaal voor de lezer van de twintigste eeuw van waarde,
want deze van wijsheid getuigende literatuur is heden nog
even geldig en waar als toen.

„Wie zal een deugdelijke vrouw vinden?“ De Schrift
zegt dat haar „waardig verre boven de robijnen“ (boven
wereldse rijkdom) is. Doch gezegend is de vrouw die trouw
is, want „het hart haars heren vertrouwt op haar.“ (Spreu-
ken 31:10, 11.)

President McKay heeft meermalen gezegd: „Uiterlijk
schoon alleen moge de zinnen van vele oppervlakkige be-
wonderaars bekoren; de ziele schoonheid en de kuishheid
van het waarlijk vrouw-zijn zal in de ziel van het ware man-
zijn duurzaam leven doen ontwaken, dat eeuwige beginsel
dat eenmaal de wereld zal redden.

Een deugdzame vrouw is betrouwbaar. Haar echtgenoot
weet: „Zij doet hem goed en geen kwaad, al de dagen
haars levens.“ (Vers 12.)

„Zij die goed doet“

Een van de belangrijkste kenmerken van een deugd-
zame vrouw is dat zij „goed doet.“ Zowel in het Oude als
het Nieuwe Testament treft men herhaaldelijk treffende
voorbeelden aan die daarmee op één lijn staan. Gewoon-
lijk, zoals in een eerder vers in Spreuken, gaat „goed
doen“ samen met een zachtmoedige houding. Verder blijkt
deze deugd uit de weigering van de deugdzame vrouw om
aan achterklap en kietspraatjes mee te doen. (Zie verzen
26 en 27.) Deze geest van zachtmoedigheid is ook het
onderwerp van veel Schriftuur van deze tijd. In de Leer en
Verbonden wordt Emma Smith gezegd: „... het ambt van
uw roeping zal zijn ter vertroosting van . . . uw echtgenoot,
in zijn bezoeken, met vertroostende woorden in de
geest van zachtmoedigheid.“ (L. & V. 25:5.)

Het derde waarop de schrijver van Spreuken wijst is
dat een deugdzame vrouw met de handen kan werken. Dat
betekende in oude tijden hetzelfde als nu: naaien, koken,
verstellen, te zamen met de moderne uitbreidingen zoals
strijken, brieven, menu's opmaken, enz. Maar in Spreuken
blijft het daar niet bij. De deugdzame vrouw is niet alleen
in staat met de handen te werken, zij doet het „met lust.“
Zij verheugt zich in haar huishoudelijke bekwaamheden.

Aan haar bekwaamheid aan het spinnewiel en aan haar
gewilligheid om daarmede te werken was in het oude
Israël grote behoefte. Dit is voor ons in onze technisch
ingestelde wereld soms moeilijk te begrijpen. Het is echter
wel duidelijk, als wij aan de beroeringen en rampen van
de laatste dagen denken, dat er een tijd kan komen dat
een vrouw gedwongen zal zijn op haar eigen handigheid
te vertrouwen om een huisgezin van het nodige te voor-
zien.

„Haar waardig is verre boven de robijnen“

In deze tijd is de opvatting over het vrouw-zijn niet
verloren gegaan, doch verwrongen tot grotendeels het
tegengestelde van de eeuwige wet die door vrijwel alle
profeten werd gegeven, vanaf het begin tot deze tijd. Dat
het begrip van de vrouwelijke deugdzzaamheid eveneens is
verwongen, blijkt ook duidelijk. Deugdzzaamheid wordt
altijd in de Schrift met bepaalde kenmerken verbonden,
waarbij steeds weer drie bijzondere eigenschappen van
een deugdzame vrouw worden genoemd:

Ten eerste: Deugdzzaamheid sluit babbelzucht en kijf-
achtigheid uit. De deugdzame vrouw „doet haar mond
open met wijsheid; en op haar tong is leer der goeddadig-
heid.“ (Spr. 31:26.)

Ten tweede: Deugdzzaamheid betekent een ongeschon-
den lichaam. Zoals president McKay ons meer dan eens
heeft gezegd: „Kuishheid is de kroon van schone vrouwe-
lijkheid.“

Ten derde: Deugdzzaamheid laat geen luiheid toe. „Haar
lamp gaat des nachts niet uit,“ en „het brood der luiheid
eet zij niet.“ (Spr. 31:18, 27.)

Als de vrouwen dus „deugdzzaam, liefelijk en van goed
gedrag“ willen zijn, zullen zij de woorden in de Schrift
moeten opslaan. Dan zullen zij ontdekken dat een deugd-
zame vrouw betrouwbaar is, goed doet, een gewillige huis-
vrouw is, zonder bedrog, en zedelijk en in seksueel opzicht
rein. Zij zal de Here gedenken, en niet alleen maar denken
aan uiterlijk schoon en charme. De Here maakte het wel
duidelijk, toen Hij openbaarde dat al deze deugden voor
een rechtschapen huwelijk waren waarin man en vrouw
„één vlees“ kunnen worden, de tempelverbonden trouw
blijven, vruchtbaar zijn en „zich vernemeniguldigen, de aarde
vervullen en haar onderwerpen.“ Tenslotte zal zulk een
vrouw tot de Here terugkeren, na een rechtvaardige arbeid
als vrouw in deze levensstaat te hebben verricht, zodat het
gezin kan voortduren voor eeuwig verbonden.

De wijsheid die uit de Spreuken spreekt legt speciaal
de nadruk op het karakter en de training van de vrouwen
opdat zij een juist begrip en voldoende ervaring in hun
leven zullen hebben. De waarde van dit Schriftgedeelte
voor die training van onze jonge vrouwen en meisjes is
duidelijk.

„Wie zal een deugdelijke vrouw vinden? Want haar
waardig is verre boven robijnen.“ En verhoging is haar
beloning.

ZONDAGSSCHOOL

In het leven van elk jong vogeltje komt er een tijd dat het zijn nestje moet verlaten om te leren vliegen. De ouders van zo'n vogeltje kunnen het diertje wel aanmoedigen en vliegemonstraties geven, maar verder is het geheel op zichzelf aangewezen om de inspanning op te brengen die nodig is om zijn vleugeltjes te versterken en te leren vliegen.

Zo is het ook met de kinderen van God. Ieder van hen moet zijn eigen persoonlijkheid opbouwen. Het is de mens gegeven zijn eigen verantwoordelijkheid te dragen en zijn eigen vrije wil uit te oefenen. (Zie Mozes 4:3.) Al Gods kinderen zijn verplicht persoonlijk te beslissen hoeveel inspanning zij zich willen getroosten om het Evangelie te leren kennen en na te leven.

Wij helpen te veel

Ops treden als ouders en leraars is vaak van grote invloed op de aard der beslissingen die de kinderen met betrekking tot het Evangelie zullen nemen. In ons verlangen hen te helpen verlenen wij hun soms teveel hulp. Denk b. v. eens aan de fout die wij dikwijls maken wanneer wij proberen onze kinderen te leren bidden. We zijn het er

en dus wachten ze maar af totdat de „goede“ woorden hun worden voorgesegd. Wanneer deze gang van zaken een tijdlang voortduurt, ontwikkelt zich bij een kind de gewoonte om een gestileerd, van buiten geleerd gebed op te zeggen (of een aantal geijkte volzinnen, zoals die bij het hardop bidden vaak gebruikelijk zijn), en die hij dan telkens en telkens weer gebruikt tot de volwassenheid toe. Daarna gaat hij zijn eigen kinderen daarin voor en bestendig zo

Laat ze zelfstandig leren denken

DOOR LYNN STODDARD

allemaal wel over eens dat een waarachtig gebed een recht uit het eigen hart van de bidder komende uiting is van de gedachten, gevoelens en behoeften van de betrokkene. Toch zijn wij vaak zo angstvallig bezorgd onze kinderen het juiste „modelgebed“ te laten leren (zoals door de Heiland als voorbeeld gegeven in Matth. 6:9-13), dat wij hen er op „africhten“ om in plaats van hun eigen woorden, gedachten en gevoelens die van ons als volwassenen tot uitdrukking te brengen. Dit brengt soms kinderen er toe te menen dat de vorm of de indeling van een gebed van meer belang is dan de inniggemeende strekking ervan, en maakt hen angstig dat ze bij het bidden een „fout“ zullen maken. Wanneer kinderen bang zijn voor fouten, beginnen ze erop te rekenen dat de woorden voor het gebed hun wel door volwassenen aan de hand gedaan zullen worden

en vast gebed, b. v. een tafelgebed, dat soms door verscheidene generaties van ouder op ouder is overgeleverd.

Eén van de omstandigheden waardoor volwassenen vaak worden aangemoedigd een kind „voor te kauwen“ hoe het bidden moet, doet zich voor wanneer het kind even pauzeert om na te kunnen denken. Daar het tenslotte nog maar een beginneling is wat het taalgebruik betreft, heeft zo'n kind wel eens tijd nodig om zijn gedachten onder woorden te brengen. In plaats dat wij (ouders, leraars en junior-zondagsschoolcoördinatoren) hem deze bedenktijd gunnen, worden we vaak zenuwachtig en komen tussenbeide om het kind de ontbrekende woorden te verschaffen, waardoor opnieuw zijn indruk wordt versterkt dat er belangrijker dingen zijn dan zijn eigen gemeenschap met zijn Vader in de hemel.

Angst voor mislukking

Deze zelfde moeilijkheden doen zich voor wanneer wij kinderen proberen te helpen bij het leren voorbereiden en houden van een toespraakje in de zondagsschoolvergadering. Op de een of andere manier krijgen wij het idee dat wij de kinderen leren zich in het openbaar te uiten door de woorden die ze moeten zeggen voor hen op te schrijven, zodat ze deze, voor een gehoor staande, kunnen voorlezen. Het valt zeer te betwijfelen of deze gewoonte wel aan het beoogde doel beantwoordt. Het is bepaald niet bevorderlijk voor het aankweken van zelfvertrouwen in een kind als wij hem, in plaats van hem aan te moedigen zijn eigen opvattingen naar voren te brengen, de gedachten van iemand anders laten herhalen, waarmee wij zo'n kind dan als het ware te kennen geven dat zijn eigen gedachten, gevoelens en ideeën eigenlijk niet de moeite waard zijn om tegenover anderen tot uitdrukking te worden gebracht. Bovendien is het zo, dat wanneer wij voor een kind zijn toespraakje of „versje” uitschrijven om dat voor te lezen of uit het hoofd te leren, dat kind daaruit kan opmaken dat wij geen vertrouwen stellen in zijn eigen vermogen om een taak te leren volbrengen. Als het al herhaaldelijk is voorgekomen dat ouders of leraars gebeden opstellen of toespraakjes voor een kind opschrijven, dan kan dit in emotioneel opzicht fnuikend voor hem zijn, zodat hij tenslotte iedere moeilijke taak bij voorbaat zal afwijzen en er niet eens aan durft beginnen uit angst voor mislukking of omdat hij bang is een „fout” te maken bij het volbrengen daarvan.

Gevoelens van zelfvertrouwen en onafhankelijkheid kunnen bezwaarlijk tot ontwikkeling komen wanneer leraars en ouders de min of meer zelfzuchtige vrees koesteren dat het kind niet zal voldoen aan de maatstaven die ze voor hem hebben aangelegd. De droeve waarheid is mischien dat er ouders en leraars zijn die toespraakjes voor een kind uitschrijven of hem de woorden van een gebed in de mond leggen uit angst dat zij zelf in verlegenheid zullen worden gebracht door de gedachten die het kind uitspreekt of de manier waarop hij dit doet.

Uit de dop komen

Hoe kunnen wij kinderen helpen bij het vrijmaken van hun volle vermogens om innerlijk te groeien en zich te ontwikkelen in het Evangelie? Bij ons zoeken naar een antwoord op deze vraag zouden de volgende vragen als richtlijnen kunnen dienen:

1. Kan een kind leren zijn eigen gedachten, gevoelens en opvattingen te beoordelen, als het niet weet dat iemand anders dat doet?

2. Kan een kind leren zijn eigen gedachten, gevoelens en opvattingen onder woorden te brengen, als niet iemand hem de kans geeft zich hierin te oefenen?

3. Kan een kind zelfvertrouwen aankweken, als er niet iemand is die laat blijken dat hij ook vertrouwen in hem stelt?

4. Kan een kind de moed opbrengen om moeilijke opdrachten te aanvaarden, als hem niet is toegestaan bij de uitvoering daarvan fouten te maken?

5. Kan een kind leren zichzelf te aanvaarden en te beoordelen als het niet door anderen wordt aanvaard en beoordeeld?

Als wij deze vragen in gedachte houden, zullen wij als vanzelf methodes ontdekken om kinderen de vrijmoedigheid bij te brengen die nodig is om zich te kunnen ontwikkelen tot al hetgeen zij als zonen en dochters van God eenmaal kunnen worden. Hij wist wel dat Zijn kinderen Hem niet gelijk zouden kunnen worden zonder persoonlijke inspanning en strijd. Zoals een jong vogeltje levenskracht verkrijgt door zichzelf uit de eierschaal te pikken, zo kunnen wij kracht krijgen om op te klimmen tot het eeuwige leven door onszelf daarvoor in te spannen.

Steeds wanneer wij proberen de worsteling en de moeite die het een kind kost om tot ontwikkeling te komen van hem over te nemen, beperken wij daardoor zijn kansen om de in hem sluimerende mogelijkheden ten volle te ontplooiën. Als ouders en leraars moeten wij onze drang om alles voor de kinderen te willen doen wel terdege beteugelen. Willen zij ooit zelf „leren vliegen” dan moeten wij „het hen alleen laten doen.” ○

Gezamenlijke opzeggingen voor 4 mei 1969

Leergang 12: Handelingen 20 : 29.

Leergang 14: Jesaja 55 : 7.

AVONDMAALSOPZEGGINGEN VOOR APRIL

Senior-zondagsschool

„Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, en is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn.”
(I Kor. 15:20.)

Junior-zondagsschool

De Heiland zei: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden”.
(Joh. 14:15.)

Prelude

Musical notation for the Prelude, featuring a treble and bass clef with a key signature of one flat and a 4/4 time signature. The melody is simple and hymn-like.

DELMAR H. DICKSON

Postlude

Musical notation for the Postlude, featuring a treble and bass clef with a key signature of one flat and a 4/4 time signature. The melody is simple and hymn-like.

De belangrijkste geloofsstukken van de Kerk

Jezus Christus,

Heer van het heelal

Ouderling Marion G. Romney,
van de Raad der Twaalven

*„Gij dwaalt,
niet wetende de Schriften”*

Ouderling Marion D. Hanks,
assistent van de Raad der Twaalven

„Indien iemand van u wijsheid ontbreekt”

President Bruce R. McConkie,
van de Eerste Raad van Zeventig

De belangrijkste beginselen en verordeningen

GELOOF Ouderling Boyd K. Packer,
assistent van de Raad der Twaalven

BEKERING President A. Theodore Tuttle,
van de Eerste Raad van Zeventig

DOOP President Paul H. Dunn,
van de Eerste Raad van Zeventig

DE GAVE DES HEILIGEN GEESTES President S. Dilworth Young,
van de Eerste Raad van Zeventig

Jezus Christus, Heer van het heelal

Kristus

Deze ruim 3,65 meter hoge, 9000 kg wegende kopie van het beroemde kunstwerk van Bertel Thorvaldsen is door Aldo Rebecchi uit carraramarmer gebeeldhouwd. Dit beeld is doorlopend te bezichtigen in het Bezoekerscentrum op het Tempelplein van Salt Lake City.

DOOR OUDERLING MARION G. ROMNEY van de Raad der Twaalven

Het onderwerp „Jezus Christus, Heer van het heelal“ doet ons denken aan het verslag dat Mozes gaf van een visioen waarin hem vele van des Heren scheppingen werden getoond. Toen hij deze gezien had, riep Mozes „God aan, en zeide: Zeg mij, bid ik U, waarom deze dingen aldus zijn, en waardoor Zij ze hebt gemaakt?

„... En de Here God zeide tot Mozes: Voor Mijn eigen oogmerk heb Ik deze dingen gemaakt . . .

„En door het woord Mijner macht, hetwelk Mijn Eniggeboren Zoon is . . . heb Ik ze geschapen.

„En ontelbare werelden heb Ik geschapen; en ook deze heb Ik voor Mijn eigen oogmerk geschapen; en Ik schiep ze door de Zoon . . .

„Maar Ik geef u slechts een verslag van deze aarde en van de bewoners er van. Want ziet, er zijn vele werelden, die door het woord Mijner macht zijn voorbijgegaan. En er zijn vele werelden, die nu bestaan . . .

„En zoals de ene aarde met haar hemelen zal voorbijgaan, zo zal er een andere komen; en er is geen einde aan Mijn werken, evenmin aan Mijn woorden.

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Mozes 1:30–33, 35, 38–39.)

Uit deze en andere schriftuurplaatsen leren wij dat Jezus Christus als Vertegenwoordiger van de Vader en ten dienste van Zijn oogmerk, nl. „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen,“ de Heer is van het gans heelal, in die zin dat Hij er de Schepper en Verlosser van is. Met uitzondering van Zijn op deze aarde volbrachte zending in de sterfelijkheid, is Zijn bediening en verhouding tot andere werelden en de bewoners daarvan gelijk aan die tot deze aarde en haar bewoners.

Mozes heeft God niet verzocht hem uitvoerig in te lichten over andere werelden. Hij zei eenvoudig:

„... O God, . . . vertel mij aangaande deze aarde en de inwoners er van, en eveneens aangaande de hemelen, en dan zal Uw dienstknecht tevreden zijn.“ (Mozes 1:36.)

In de Parel van Grote Waarde is nog een wonderbaarlijk verslag opgetekend over hetgeen tot Mozes werd gezegd aangaande deze aarde en de verhouding waarin Jezus Christus tot de wereld staat.

In de Schriften wordt indirect te kennen gegeven dat de zekerste, zo niet de enige wijze om te begrijpen dat Jezus de Heer van het heelal is, bestaat uit het verkrijgen van een inzicht in Zijn verhouding tot deze wereld en de bewoners daarvan.

Wat aan Mozes werd medegedeeld is herhaaldelijk in de Schriften uiteengezet. Zo heeft Abraham ons b. v. dit verslag gegeven van de wijze waarop de Here werd aangesteld om op deze aarde Zijn grote zoenoffer te brengen.

„De Here nu had aan mij, Abraham, de intelligenties getoond, die werden georganiseerd, eer de wereld was; . . .

„En er stond één in hun midden, die gelijk God was, en zij zeide tot hen, die bij hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is ruimte aldaar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken, waarop dezen zullen kunnen wonen;

En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden;

„En de Here zeide: Wie zal Ik zenden? En één, de Zoon des Mensen gelijk, antwoordde: Hier ben ik. Zend mij. En de Here zeide: Ik zal de eerste zenden.“ (Abr. 3:22, 24–25, 27.)

Aldus werd Jezus in deze grote raadsvergadering, voordat de wereld bestond, als de Verlosser gekozen.

Door deze benoeming verplichtte Hij Zich vrijwillig als de Eniggeboren Zoon van God in het vlees

de sterfelijkheid op zich te nemen, een zondeloos leven te leiden, de smarten van alle mensen te lijden, ten einde de mogelijkheid tot bekering teweeg te brengen, en Zich aan dodelijke folteringen te onderwerpen, waardoor Hij de overwinning op het graf behaalde en een algemene opstanding der doden heeft gewaarborgd. Kortom, Jezus Christus, door Wie God het heeal heeft geschapen, werd uitverkoren om in het gans heeal het grote plan van Elohim, nl. „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen,” in werking te stellen. Dit is het Evangelie van Jezus Christus, de enige manier waarop de mens het eeuwige leven kan verkrijgen.

In die grote raadsvergadering in de hemelen werd aan Christus opgedragen deze aarde te schep-

pen met het daarbij behorende uitspanseel; dit blijkt uit het volgende vers, dat als volgt luidt:

„En toen zeide de Here: Laat Ons nederdalen. En Zij daalden neder in den beginne, en Zij, dat wil zeggen de Goden, organiseerden en vormden de hemelen en de aarde.” (Abr. 4:1.)

Dit verslag over de verhouding waarin Christus in Zijn vóórsterfelijk bestaan tot deze wereld stond, wordt met een voorbeeld toegelicht in het boek van Ether. U zult zich herinneren dat de kolonie der Jaredieten enkele vaartuigen had gebouwd, waarin zij de oceaan zouden oversteken. De broeder van Jared, die op zoek was naar een methode om deze boten te verlichten, nam zestien stenen mee naar de berg Shelem, en verzocht de Here deze stenen met Zijn vinger aan te raken, „zodat wij licht mogen hebben, terwijl wij de zee zullen oversteken.” Inderdaad raakte de Here deze stenen aan en wegens zijn

groot geloof werd het de broeder van Jared vergund de vinger des Heren te zien. (Zie het artikel „Geloof” van ouderling Boyd K. Packer op blz.)

Tijdens het verdere verloop van het gesprek gaf de broeder van Jared blijk van zo'n groot geloof, dat de Here Zich aan hem vertoonde en zeide:

„Zie, Ik ben het, Die sedert de grondlegging der wereld was bereid om Mijn volk te verlossen. Zie, Ik ben Jezus Christus... In Mij zal het ganse mensdom, namelijk zij, die in Mijn naam zullen geloven, licht hebben, en wel voor eeuwig; ...

„Ziet gij, dat gij zijt geschapen naar Mijn eigen beeld? Ja, alle mensen werden in den beginne naar Mijn eigen beeld geschapen.

„Zie, dit lichaam, dat gij nu aanschouwt, is het lichaam van Mijn geest; en de mens heb Ik geschapen naar het lichaam van Mijn geest; en zoals Ik er voor u in de geest uitzie, zal Ik aan Mijn volk in het vlees verschijnen.” (Ether 3:14-16.)

Allen die een juist begrip hebben van de Persoon van Jezus Christus en door de Geest een getuigenis van Zijn goddelijkheid hebben ontvangen, worden telkens weer door ontroering aangegrepen bij het lezen van de verslagen over Zijn leven. In al wat Hij heeft gezegd en gedaan zien zij een bevestiging van het feit dat Hij inderdaad de Heer van het heeal is, als Schepper en Verlosser beide.

Zij zien het uit Zijn bezoek aan de tempel op twaalfjarige leeftijd. Het antwoord dat Hij bij die gelegenheid aan Zijn ouders gaf, nl.: „Wist gij niet, dat Ik moet zijn in de dingen Mijs Vaders?” (Lukas 2:49), bewees dat Hij Zich toen reeds enigszins vertrouwd had gemaakt met Zijn eigen afkomst en de zending die Hij op aarde zou vervullen.

Zij zien het bij Zijn doop, waarin Hij het voorbeeld gaf dat ieders navolging verdient. Zij zien het in Zijn uitspraken tegenover de Samaritaanse vrouw aan de waterput: „Een ieder, die van dit water drinkt, zal wederom dorsten;

„Maar zo wie gedronken zal hebben van het water dat Ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.” (Joh. 4:13-14.)

Zij zien het aan het graf van Lazarus, waar Jezus naar aanleiding van het gezegde van Martha: „Heere, waart Gij hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven,” antwoordde:

„Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven;

„En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid...” (Joh. 11:21, 25-26.)

Zij zien het weer in Gethsemane, waar Hij voor

alle mensen leed en ook aan het kruis, waar Hij Zijn leven gaf, en zij zien het in de hof op die eerste Paasmorgen, toen Hij tot Maria zeide:

„Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.“ (Joh. 20:17.)

Verder zien zij het in Zijn verschijning aan Joseph Smith jr. in 1820, in het Heilige Bos, te zamen met Zijn Vader, waarbij de Vader zeide: „Dit is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!“ (Joseph Smith 2:17.)

Het getuigenis van Johannes levert het beslissende bewijs dat Jezus de Heer is, zowel van het heelal als van deze aarde:

„Ik zag Zijn heerlijkheid, dat Hij in den beginne was, voordat de wereld was;

„(Hij was) – Het Licht en de Verlosser der wereld; de Geest der waarheid, Die in de wereld kwam, omdat de wereld door Hem was gemaakt, en in Hem was het leven en het licht der mensen.

„De werelden werden door Hem gemaakt; de mens werd door Hem gemaakt; alle dingen werden door Hem gemaakt, en in Hem en uit Hem.“ (L. & V. 93:7, 9–10.)

Het getuigenis van Joseph Smith en Sidney Rigdon is eveneens afdoende:

„... Ons ... , die op de zestiende dag van Februari in het jaar onzes Heren achtthonderd en twee en dertig in de Geest waren –

„Werden door de macht van de Geest de ogen geopend en ons verstand verlicht, om de dingen Gods te zien en te begrijpen.

„Namelijk die dingen, die door de Vader waren beschikt, en bestonden eer de wereld was door Zijn Eniggeboren Zoon, Die reeds sedert den beginne in de schoot des Vaders was;

„Van Wie wij getuigenis geven; en het getuigenis, dat wij geven is de volheid van het evangelie van Jezus Christus, Die de Zoon is, Die wij zagen, en met Wie wij spraken in het hemelse visioen . . .

„En wij zagen de heerlijkheid van de Zoon, ter rechterhand des Vaders, en ontvingen van Zijn volheid.

„En wij zagen de heilige engelen, en hen, die geheiligd zijn voor Zijn troon, die God en het Lam aanbaden, en Hem voor eeuwig aanbidden.

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is –

„Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.“ (L. & V. 76:11–14, 20–24.)

Tot besluit geef ik u mijn eigen getuigenis, dat deze machtige getuigenissen van het feit dat Jezus Christus de Heer van het heelal is, waarachtig zijn, dat Hij tevens onze Zaligmaker is en dat het Evangelie van Jezus Christus wereldwijd, ja universeel is, en het enige plan waardoor ooit mensen tot de hoogste heerlijkheid bevorderd zijn of kunnen worden. ○

JEZUS CHRISTUS

De allerhoogste Mens – in Wie de menselijkheid volledig heeft gewoond en de volheid der Godheid lichamenlijk tegenwoordig was.

De Schepper van de hemelen en de aarde, daartoe door de Vader gemachtigd.

Jehova, de Eeuwige, Die is van eeuwigheid tot eeuwigheid, de grote IK BEN van de voorbije eeuwigheid, de tijd en de toekomstige eeuwigheden.

Die de Vader Zijn Uitverkorene heeft genoemd, Zijn Geliefde Zoon, Zijn Eerstgeborene naar de geest, Zijn Eniggeborene in het vlees.

Het Woord Dat in den beginne was, Dat bij God was, het Woord Dat God was, Dat vlees is geworden en onder de mensen heeft gewoond.

De Belangrijkste van al degenen die met sterfelijke voeten de aarde hebben betreden.

*Het Kindeke van Bethlehem, de Jongeling van Nazareth, de Man van smarten, en kennende weedom.**

Mijn oudste Broeder en ook de uwe.

*James E. Talmage
(The Improvement Era, Deel 36, pag. 69)*

* Jes. 53:3, verbeterd naar de rollen van de Dode Zee.

Moroni openbaart het Boek van Mormon.

Nadat deze aloude Schrifturen ongeveer 1400 jaren voor de wereld verborgen waren gebleven, werden ze door de engel aan Joseph Smith onthuld. Geschilderd door Ken Riley. Het oorspronkelijke schilderstuk bevindt zich in het Bezoekerscentrum op het Tempelplein van Salt Lake City.

„Gij dwaalt, niet wetende de Schriften”

DOOR OUDERLING MARION D. HANKS assistent van de Raad der Twaalfen

De meeste mensen zijn jegens hun medemensen nogal humaan en ethisch ingesteld. De mensheid tracht zich te verheffen door zich aan haar lagere neigingen te onttrekken. De mensen streven er naar hun ogen te richten op het hogere en proberen anderen te helpen hetzelfde te doen. Eén aspect van dit ernstige streven is de overvloed van boeken die van de drukpersen stromen in de handen van hen die ze gretig kopen om er nieuwe inzichten en kracht uit te putten. Er zijn boeken over hoe men zijn verstand, lichaam en geest moet ontwikkelen, hoe men onzelfzuchtig of met een gevoel van eigenwaarde kan leven, hoe men vrienden kan winnen, hoe men zijn geestelijke vermogens kan opwekken, versterken of zijn gemoed tot rust kan brengen, hoe men zichzelf kan aanvaarden, hoe men zichzelf kan geven, hoe men kan geloven en hoe men gelukking kan worden, hoe men zekerheid kan vinden, hoe men bidden en hoe men liefhebben moet.

Er zijn zoveel boeken dat het ons begrip bijna te boven gaat, waaronder heel goede, nuttige en opbouwende boeken.

De beste van deze boeken ontlene of gegevens aan of zinspelen op hetgeen andere boeken leren of borduren voort op de strekking daarvan, enkele boeken die meestal in één omslag zijn ingebonden, met de verzamelnaam „Bijbel” aangeduid, wat „boeken” betekent. Deze „goddelijke bibliotheek” is voor ons uitgebreid met nog andere heilige boeken, te weten het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden, de Parel van Grote Waarde. Is het niet merkwaardig dat deze weinige boekdelen, die vrijwel voor iedereen verkrijgbaar zijn, zo zelden worden gelezen en vaak zo weinig gewaardeerd? Toch bevatten deze boekwerken meer dan alleen de

woorden, gedachten en ideeën van mensen. Ze behelzen de leringen, de waarheden van God, van Zijn bemoeiingen met Zijn kinderen en van Zijn mededogen, bezorgdheid en liefde voor hen.

Wat betekenen de Schrifturen voor ons? Hoe vaak lezen wij er in? Hoeveel leren wij er uit? In hoeverre begrijpen wij ze? Velen van ons die ze in hun bezit hebben of er gemakkelijk aan kunnen komen, lezen er nooit in. Anderen hebben nooit geleerd hoe ze de Schriften moeten lezen en verstaan. Dikwijls ontbreekt het ons aan kennis van en waardering voor deze boeken. Sommigen kennen wel bepaalde teksten of geschiedenissen die erin staan, doch niet het verband waarin deze voorkomen, evenmin als de omstandigheden waaronder ze geschreven werden of de bedoelingen die er aan ten grondslag liggen.

Waarom dienen wij de Schriften te lezen? Wat hebben ze ons te bieden? Hoe kunnen ze ons behulpzaam zijn? Hoe kunnen wij ze leren liefhebben en begrijpen? Hoe zijn ze tot stand gekomen? Hoe behoren ze te worden gelezen?

De Schriften werden niet uitsluitend voor geleerden geschreven en waren niet bedoeld als theologische studieboeken. Weliswaar bevatten ze ongeëvenaarde lessen en bieden ze inzicht in de filosofie, de ethiek en in onderlinge menselijke verhoudingen; ze bevatten prachtige poëzie, een verbazende schat aan historische gegevens, belangrijke theologische stellingen en de kernachtigste spreken. Toch is de voornaamste strekking der Schriften in geen van deze aspecten gelegen. Ze werden in de eerste plaats voor gewone mensen, tot hun geestelijke leiding geschreven. De boodschap die er in opgesloten ligt is van God afkomstig en handelt over

Zijn betrekkingen met Zijn kinderen. Het zijn godsdienstige boeken, die een beeld geven van het geloof, het streven en de ervaringen van Gods kinderen door de eeuwen heen. Ze zijn van grote betekenis in verband met de boodschap van Gods liefdevolle bezorgdheid en mededogen voor Zijn volk die ze behelzen. Ze vatten God en mens te allen tijde in één gedachte samen. Ze leren hoezeer God bij de menselijke situatie is betrokken en hoe groot de betekenis van de mens in het licht van zijn verwantschap met God is. Het oogmerk van de Schriften richt zich voornamelijk op de ontmoeting en het samengaan tussen God en mens.

President Joseph F. Smith heeft ons een zuiver inzicht gegeven in het doel en resultaat van een zich

persoonlijk vertrouwd maken met de inhoud der Schriften:

„Waardoor de inspiratie en de goddelijkheid der Schriften bovenal wordt gekenschetst is de geest waarin ze zijn geschreven, alsook de geestelijke rijkdom die ze overdragen op degenen die nauwlettend en getrouw daarin lezen. Daartoe behoort onze innerlijke gesteldheid ten aanzien van de Schriften echter in overeenstemming te zijn met het doel waarvoor ze zijn geschreven.

„Ze zijn bedoeld om de geestelijke gaven van de mens te verruimen en de verbondenheid tussen hem en zijn God aan het licht te brengen en te verstevigen. Evenals alle andere Schriften dient de Bijbel, ten einde naar waarde geschat te kunnen worden, te worden bestudeerd door hen die geestelijk van instelling zijn en op zoek zijn naar geestelijke waarheden.“ (Juvenile Instructor, Deel 47, van april 1912, pag. 204.)

De ware zegening die van de Schriften uitgaat is dus hierin gelegen dat zij hun „geestelijke rijkdom“ op ons overbrengen, onze „geestelijke gaven“ verruimen en de „verbondenheid“ (tussen ons en onze God) aan het licht brengen en verstevigen. Hieraan heeft president Brigham Young nog een voorname dimensie toegevoegd:

„Bij zorgvuldige lezing van het Oude en Nieuwe Testament zullen wij tot de ontdekking komen dat het merendeel der door de mensen ontvangen openbaringen van ouds betrekking had op hun dagelijkse plichten; wij gaan op diezelfde weg voort. De in de Bijbel en het Boek van Mormon vervatte openbaringen dienen ons als voorbeelden, terwijl de Leer en Verbonden rechtstreekse openbaringen voor deze Kerk bevat; ze strekken ons tot leiding en wij wensen er geen afstand van te doen en willen ze niet als zijnde verouderd opzij schuiven. Wij wensen van dag tot dag voort te gaan in de openbaringen van de Here Jezus Christus en voortdurend Zijn Geest met ons te hebben. Als wij dit doen, zullen wij niet meer in duisternis wandelen, maar in het licht des levens.“ (Journal of Discourses, 10de jaargang van 6 november 1863, pag. 284.)

Toen Christus antwoord gaf op de cynische vraag van de Sadduceeën aangaande het huwelijk in de opstanding der doden – een opstanding waarin zij beweerden niet te geloven – zeide Hij iets tot hen dat voor alle mensen van grote betekenis is, nl.: „Gij dwaalt, niet wetende de Schriften . . .“ (Math. 22:29.)

Wij allen dwalen inderdaad wel eens, doordat wij de Schriften niet kennen. De geschriften der profeten zijn in hoge mate toepasselijk op ons en op onze tijd. Weliswaar werden ze onder andere omstandigheden en in andere tijden geschreven, maar ieder tijdperk, ieder volk, iedere generatie en ieder mens komt voor in de Schriften. Elke vraag, raadgeving, vermaning, elk voorschrift, gebod en elke belofte kan dus ook voor de hedendaagse mens van belang zijn – voor ons allemaal. God vroeg aan Adam: „Waar zijt gij?“ (Gen. 3:9.) Zo vraagt Hij ons vandaag ook waar wij zijn in ons leven en onze verhouding tot anderen.

In de Schriften staan raadgevingen voor al onze mogelijkheden en ze beantwoorden aan al onze behoeften. Dwars door de afsluitboom van vele eeuwen en vele vertalingen heen dringt de oude boodschap tot de hedendaagse mens door en krijgt weer actuele betekenis.

In de Schriften wordt ons de waarheid geleerd over God, over Christus en over de mens en zijn verhouding tot de Vader en de Zoon. Deze waarheden te leren kennen kan een spannend avontuur

De Schriften werden niet voor geleerden geschreven of als theologische studieboeken, maar voor gewone mensen, zegt ouderling Hanks.

zijn en het is ook als zodanig bedoeld. Niets in deze wereld kan ooit waardevoller zijn dan het bezit van een persoonlijk getuigenis van de almachtige God, van Zijn heilige Zoon en van de herstelling van de boodschap van Zijn Evangelie onder leiding van heilige profeten, die onder Zijn inspiratie zijn gekozen en door Hem geleid de Kerk besturen. Lees de volgende woorden eens, die in 1832 door Joseph Smith geschreven moeten zijn:

„Onderzoek de Schriften – onderzoek de openbaringen, die wij uitgeven, en vraag uw hemelse Vader in de naam van Zijn Zoon Jezus Christus om u de waarheid bekend te maken . . . Dan zult u het zelf weten en niet door een ander. Dan zult u zich niet behoeven te verlaten op de wijsheid van mensen om de kennis van God deelachtig te worden. Ook zal er geen plaats meer zijn voor bespiegelingen . . . Daarom zeggen wij nogmaals: Onderzoek de openbaringen Gods; bestudeert de profetieën en verheugt u er in dat God de wereld zieners en profeten heeft geschonken . . . Mede-pelgrims, die hier op aarde verblijft, het is uw voorrecht uzelf te reinigen en te komen tot dezelfde heerlijkheid, voor uzelf te zien en voor uzelf te weten. Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opgedaan worden.“ (Documentary History of the Church, Deel 1, pag. 282-84.)

Ten aanzien van de Here Jezus Christus leerde Petrus de Israëlieten dat „al de profeten, van Samuel aan, en die daarna gevolgd zijn, zovelen als er hebben gesproken,“ over de komst van de Christus hadden geschreven en ernaar uitgezien. In de prachtige profetische visioenen van Jesaja, in Job en de Psalmen en door het gehele Oude Testament heen, was dus de heerlijkheid van Zijn zending tevoren bekend en deze werd dan ook getrouw voorspeld. De profeet Jakob uit het Boek van Mormon voegde hier als zijn getuigenis aan toe: „ . . . alle heilige profeten, die ons zijn voorgedaan . . . geloofden in Christus, en aanbaden de Vader in Zijn naam . . . “ (Jakob 4:4-5.)

Eén der krachtigste schriftuurlijke getuigenissen van Christus is de geschiedenis waarin wordt verhaald hoe de engel des Heren Filippus gelaste van Jeruzalem naar Gaza te reizen, waardoor hij, toen hij gevolg gaf aan deze opdracht, in het gezelschap geraakte van de kamerling uit Ethiopië, die bezig

was in de profetieën van Jesaja te lezen. Door de ingeving van de Geest naderde Filippus tot hem en vroeg hem of hij hetgeen hij las ook verstond. De man nodigde Filippus toen uit om de betekenis toe te lichten van de passage: „ . . . als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.“ (Jes. 53:7, zie ook Hand. 8:32.)

„En Filippus deed zijn mond open, en beginnende van diezelfde Schrift, verkondigde hem Jezus.“ (Hand. 8:35.)

Het resultaat van deze geweldige belevenis was de doop van de kamerling door Filippus, waardoor aan zijn leven een andere richting werd gegeven.

Paulus leerde Timotheüs dat de Schriften „u wijs kunnen maken tot zaligheid, door het geloof, hetwelk in Christus Jezus is.“ (2 Tim. 3:15.)

In de Schriften wordt ons geleerd dat de mens in den beginne bij God was en door de verzoening van Christus en door zijn eigen geloof, gehoorzaamheid, liefde en volharding in gerechtigheid, eenmaal weer bij Hem kan komen. Wij leren hieruit dat de aarde voor de mens werd geschapen en dat deze hierop werd gesteld om voor zichzelf te kiezen of hij „zich aan de duivel onderwerpen“ wilde, of zich „aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeven.“

Het leven is zinvol omdat het eeuwig is. De Mens is een kind van God en heeft in de kiem de

hoedanigheden van zijn Vader in zich. Christus is de goddelijke Zaligmaker. God is de Vader van alle menselijke geesten, onze eeuwige hemelse Vader. Gods bedoelingen met Zijn kinderen zijn aan ons openbaar als een plan tot verlossing, een plan van genade en gelukzaligheid. Zijn kinderen – eeuwige wezens, worden gezegend met het sterfelijke leven, waarin ze naar eigen goeddenken kunnen handelen onder tegenstrijdige omstandigheden, een toestand van tegenstellingen waaruit ze mogen kiezen en waarbij ze „alles winnen of alles verliezen” kunnen. Er werd een Verlosser aangesteld en profeten werden geroepen om ons te onderrichten in liefde en voor ons te sterven. De mens, gezegend met een goddelijk erfdeel en aan wie een ontwikkelingsperiode in de stroom van sterfelijke ervaringen is toege-

staan, heeft oneindige mogelijkheden en krijgt uiteindelijk de kans om, als hij dat wil, bij God te leven en met Hem samen te werken in Zijn grandioze scheppende arbeid. Dit kan de mens leren door middel van onderzoek, eerbied en dienstbetoon en om te leren is hij hier op aarde. De Schriften en de profeten leiden hem daarbij tot kennis en inspiratie en wijzen hem zo nodig terecht.

De theologie uit de Schriften is vermengd met die grote godsdienstige lessen die de mens er toe brengen het zelf te gevoelen, te doen en na te leven. De liefde van de mens tot God en zijn verhouding tot Hem paart zich aan zijn bezorgdheid voor en broederschap met alle andere mensen. In de strekking van het schriftuurlijk getuigenis ontmoeten godsvrucht en zedelijke besef elkaar. De Schriften zijn niet alleen geschreven om de mensen de waarheid bekend te maken, maar ook om hun te leren hoe ze moeten leven en hoe ze het innerlijk getuigenis kun-

nen krijgen om voor zichzelf te weten wat waar is en te kunnen leven zoals het behoort.

Voor diegenen die in het verleden de Schriften gelezen hebben en zich die tijd met vreugde weten te herinneren, maar niet doorlopend met de Heilige Schrift bekend zijn gebleven, is de vraag van Alma aan zijn volk van het allerhoogste belang. Nadat hij hen had herinnerd aan de godheid des Heren voor hun vaders en voor henzelf, en aan de gevoelens die hen hadden bewogen en het geloof dat zij hadden gekregen door Gods wonderlijke vergeving, vroeg hij hun, zoals in Alma 5:26 staat opgetekend:

„... Kunt gij nu zo gevoelen?”

Wij moeten op de hoogte blijven, ons voortdurend bezighouden met de dingen van God en erin „thuis” blijven. Door het lezen van Zijn betrekkingen met de mensen in andere tijden en andere plaatsen leren wij beginselen en lessen die ook voor ons geschikt zijn en in ons dagelijks leven op onszelf kunnen worden toegepast. Door te luisteren naar de verzekeringen van zijn liefde en genade, gericht tot Zijn weifelende, eigenzinnige kinderen in het verre verleden, worden wij gesterkt in de wetenschap dat Hij ook ons liefheeft en wil dat ook wij in onze tijd en in onze eigen omstandigheden Zijn zegeningen zullen genieten. Wij hebben weer de gestrengheid van Zijn geboden nodig en moeten in onszelf het vermogen gevoelen die te gehoorzamen, te beantwoorden aan Zijn eisen en Zijn wil te doen. Dit is wat wij nodig hebben, waaraan wij in onze ogenblikken van inkeer behoefte gevoelen en wat wij moeten hebben als wij waarlijk Zijn zonen en dochters willen zijn en voor eeuwig Zijn gemeenschap en raad willen genieten, terwijl wij met Hem medewerken aan het volbrengen van Zijn scheppingswerk.

De studie welke wij van het Evangelie en van de Schriften hebben gemaakt toen we nog „jong” waren, toen we op zending waren, vijf jaar geleden, of zelfs pas een jaar geleden, is niet voldoende. „Er zit iets in de lucht,” zoals iemand eens heeft gezegd. Er is een God Die leeft, Zich openbaart en tot ons spreekt. Er is ook een levende profeet. Het leven is vol veranderingen, ervaringen en wederwaardigheden. Elke dag brengt zijn onverbiddelijke eisen en onbegrensde mogelijkheden met zich mee. Dan hebben we weer wat langer geleefd, wat meer nagedacht, geschreid van wanhoop, verdriet of bange zorg, ernstig gebeden of weer wat dieper leren liefhebben.

Wij hebben behoefte aan de voortdurende gemeenschap met de beminlijkste, genadigste en goddelijkste Persoon Die ooit heeft geleefd. Wij hebben behoefte aan de zekerheid die wij deelachtig worden bij het herlezen van de moeilijkheden

waarmee Hij te kampen had, de tragiek die Hij doordroog, het geduld, de vergevingsgezindheid en de liefde die Hij in tijden van beproeving aan de dag legde. Wij moeten telkens weer denken aan Zijn uiteindelijke overwinning en aan hetgeen Hij met ons voor heeft. Wij moeten geregeld onze kennis van de goedheid Gods en van Zijn waargaloze macht weer eens oprispen. Wij moeten toenemen in geloof, in de moed om ons te bekeren, in ons vermogen om genoorzaamheid te betrachten en in onze ontvankelijkheid voor de influisteringen van de Geest.

Deze en veelvuldige andere zegeningen kunnen wij verwerven door ons opnieuw tot de Schriften te wenden, waaraan wij meer geestelijk licht kunnen ontlenen, een dieper verantwoordelijkheidsbesef en het vermogen om de boodschap van zaligheid aan anderen uit te dragen.

De mensen kunnen zich rustig aan Gods handen toevertrouwen en aan de leiding van mannen die dienst doen als door Hem aangestelde zaakwaarnemers, die ons, door de Almachtige gedreven, onder-

wijzen en besturen en tot ons getuigen. Wij dienen te weten wat Gods wil is, wat Hij gedaan heeft en wat Hij van ons verlangt. In deze wetenschap ligt onze veiligheid en zekerheid verankerd, en niet in de meningen en opvattingen van mensen.

In het visioen van Lehi en dat van Nephi was het zo dat degenen die de boom van de liefde Gods bereikten en van de vrucht daarvan proefden, nadat ze vele uren in duisternis waren voortgetrokken, waardering hadden voor die heerlijke zegening en onmiddellijk probeerden ook de andere geliefde kinderen Gods daarin te doen delen. Dit is de geest van de Schriften en van het Evangelie. Dit is de opgave die binnen het bereik ligt van een ieder die leeft zoals de mensen van ouds hebben geleefd, stellig onvolmaakt en doorlopend vechtend voor het behoud van de Geest, maar daartoe in staat gesteld door zich met volharding te houden aan het woord Gods uit de Schriften en aan de toepassing van de daarin vervatte tijdeloze waarheden, om daaruit de aanwijzingen, de kracht en het geloof te putten om datgene te volbrengen dat God voor hem beoogt. ○

DE SCRIFTEN

Ik ben uitermate dankbaar voor de kennis, hoe beperkt ook, die ik bezit van het Evangelie van Jezus Christus, van al hetgeen tot onze zaligheid is geopenbaard, voor de vele gelegenheden die wij krijgen om de Kerk en onze medemensen te dienen. Wij hebben zoveel zegeningen die de wereld niet kent. De wereld zou deze zegeningen ook kunnen hebben, maar ze wil er niet aan. Het is ermee zoals de Heiland eens heeft gezegd, waarbij Hij het toen speciaal over de Joden had: Menigmaal had Hij ze willen bijeenvergaderen, zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels bijeenvergadert, maar ze hadden niet gewild.

Let eens op hoeveel wij op de wereld vóór hebben. Wij hebben niet alleen de openbaringen die eenmaal aan de profeten van het oude Israël werden gegeven, door onze Heiland toen Hij op aarde was en door Zijn discipelen in die eerste eeuw van het christendom, maar de Here is voortgegaan te spreken; ook aan anderen heeft Hij vele openbaringen gegeven. Die hebben wij. Wij zijn gezegend met het Boek van Mormon, waarin de beginselen van het Evangelie zo duidelijk zijn vermeld, dat ze voor ons geen struikelblok meer vormen. Dan hebben wij de Leer en Verbonden nog, wat wel in het bijzonder ons eigen boek is, dat de openbaringen behelst die bestemd zijn voor de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en tevens voor heel de wereld.

Ik zou graag willen dat iedere oprechte ziel in deze wereld behalve de Bijbel ook het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde zou willen lezen. Wat een heerlijke voorrecht hebben wij toch. De zogenaamde christenwereld, verscheurd en versplinterd, houdt vol dat de Bijbel het volledig woord van God bevat. De Here heeft hun nimmermeer een openbaring gegeven. Volgens de leerstellingen van hun kerken is er nooit meer iets door de hemel bekendgemaakt bij wijze van raadgeving of openbaring, dat is te vergelijken met hetgeen wij vinden in wat zij de canon der Schriften believen te noemen, of de canonieke boeken.

*President Joseph Fielding Smith
(The Improvement Era, 53ste jaargang, pag. 965–966.)*

„Indien iemand van u wijsheid ontbreekt”

Het eerste visioen van Joseph Smith.

Dit schilderij is een afbeelding van de jeudige Joseph Smith in gelovig gebed, dat werd verhoord door de verschijning van de Vader en de Zoon, anno 1820. Het originele schilderstuk van Ken Riley hangt in het Bezoekerscentrum op het Tempelplein van Salt Lake City.

DOOR PRESIDENT BRUCE R. McCONKIE van de Eerste Raad van Zeventig

Hoe lang is het al geleden sinds u een persoonlijke openbaring hebt ontvangen? Sinds God u wijsheid heeft gegeven door de geest van inspiratie? Sinds u iets hebt geleerd, niet alleen door studie, maar ook door geloof?

Laat ons ter beantwoording van deze vragen eens nagaan:

Wat is openbaring eigenlijk?

Ouderling James E. Talmage omschreef openbaring als „het bekendmaken van goddelijke waarheden door een hemelse communicatie.” (De Artikelen des Geloofs, blz. 300.)

Dus wanneer God spreekt, wanneer stervelingen door engelen worden bediend, wanneer de Heilige Geest waarheid aan de menselijke geest openbaart, wanneer God dromen en visioenen geeft, dan is dat alles als openbaring te beschouwen. Daardoor ontvangen mensen door middel van hun geestvermogens kennis, ontwikkeling, wijsheid, waarheid en de werkelijkheden van tijd en eeuwigheid, welke zij op geen enkele andere wijze te weten kunnen komen.

Wie kan openbaring ontvangen?

Apostelen en profeten, natuurlijk! Is de verbindinglijn tussen God en de mens echter alleen open voor enkele personen? Of is Hij naar waarheid geen Aannemer des persoons, een Wezen in Wiens ogen alle zielen van grote waarde zijn, Eén Die bereid is Zijn gedachten en wil te openbaren aan allen die zich houden aan de wet die hun recht geeft op het verkrijgen van dergelijke goddelijke manifestaties?

Joseph Smith las in de Brief van Jakobus: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jak. 1:5.)

Door de Geest geleid, sprak hij toen het gebed uit, waardoor deze bedeling werd ingeluid. Hij begere wijsheid van God en God gaf hem persoonlijk antwoord op zijn vraag. Gebeurt hetzelfde met een ieder van ons die met dezelfde mate van geloof en zuiverheid nadert tot de Godheid? Of was dit iets dat aan één mens bij één bepaalde gelegenheid voorbehouden bleef?

De Schrift zegt: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere,” hetgeen voor alle mensen, waar ook ter wereld, de deur opent om met hun Maker in goede harmonie te komen en wijsheid van Hem te verkrijgen. Weliswaar zullen de Vader en de Zoon niet aan iedereen verschijnen om een nieuwe bedeling van het Evangelie in te luiden, maar ieder mensenkind kan wel de wijsheid en leiding ontvangen die het nodig heeft, al naarmate zijn geloof toereikend is om deze dingen te verkrijgen.

De leden van de Kerk ontvangen de gave van de Heilige Geest bij hun doop. Dit betekent dat zij dan recht hebben op het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest op grond van hun getrouwheid. Bovendien leerde Joseph Smith: „Niemand kan de Heilige Geest ontvangen zonder openbaringen te ontvangen. De Heilige Geest is een openbaarder.” (Joseph Fielding Smith, „Leringen van de Profeet Joseph Smith,” blz. 348.)

Openbaring voor de leiding en het bestuur der Kerk zal uitsluitend plaats vinden door middel van degene die van Godswege is aangesteld om de Kerk te besturen; openbaring voor enige eenheid van de Kerk geschiedt alleen via degene die is aangewezen om de sleutelen te dragen in dat gedeelte van des Heren wijngaard. Verlossing is evenwel een per-

soonlijke zaak en ieder lid van de Kerk is gerechtigd om in zijn of haar persoonlijke aangelegenheden leiding en inspiratie van de Heilige Geest te ontvangen en dit wordt zelfs van een goed kerklid verwacht.

„Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.

„Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid.

„En aan hen zal Ik alle verborgenheden openbaren, ja, alle verborgen geheimen van Mijn koninkrijk van dagen vanouds, en voor toekomstige eeuwen zal Ik hun het welbehagen van Mijn wil doen kennen aangaande alle dingen met betrekking tot Mijn koninkrijk.

„Ja, zelfs de wonderen der eeuwigheid zullen zij kennen, en toekomstige dingen zal Ik hun tonen, zelfs die van vele geslachten.

„En groot zal hun wijsheid zijn, en hun kennis zal tot de hemel reiken, en voor hen zal de wijsheid der wijzen vergaan en het verstand van de voorzichtigen zal worden te niet gedaan. Want door Mijn Geest zal Ik hen verlichten, en door Mijn macht zal Ik hun de geheimen van Mijn wil bekendmaken, ja, namelijk die dingen, die geen oog heeft gezien, noch het oor gehoord, noch in des mensen hart zijn opgekomen.“ (L. & V. 76:5-10.)

Spreekende over dit zelfde beginsel, zei Joseph Smith eens: „... God heeft niets aan Joseph openbaard, wat Hij niet aan de Twaalf zal openbaren, ja, iedere Heilige mag alle dingen weten, zodra hij in staat is die te verwerken...“ (Leringen van de Profet Joseph Smith, blz. 157.)

Het kardinale punt is dus niet of ieder lid van de Kerk openbaring kan ontvangen, maar of hij die ook

krijgt. Feitelijk is openbaring dus het rechtmatig erfdeel der gelovigen.

Indien iemand geen openbaring ontvangt, schiet hij tekort in hetgeen van hem mag worden verwacht. God spreekt tot Zijn heiligen door de macht van Zijn Geest. Zij die in de juiste stemming zijn horen Zijn stem; anderen zijn niet ontvankelijk voor de openbaarde wil van Hem Die het recht heeft ons levenspad te bepalen en ons te gebieden Hem gehoorzaam te zijn.

Hoe kunnen wij openbaring verkrijgen?

Als wij studeren, bidden en gehoorzaamheid betrachten – d. w. z. als wij datgene dat God heeft openbaard bestuderen en in ons hart overpeinzen; als wij Hem vragen wat ze te betekenen hebben en of Hij ons begrip voor deze openbaringen wil verruimen, als wij dit vol vertrouwen en met een oprecht hart vragen, gelovende dat wij een antwoord op ons gebed zullen ontvangen; als wij daarbij een rein en eerlijk leven leiden, zodat de Heilige Geest, Die niet in een onreine tabernakel kan wonen, bij ons kan verblijven – dan zullen wij ook openbaring ontvangen.

Twee voorbeelden ter toelichting van deze waarheden zullen dit voldoende duidelijk maken:

Ten eerste heeft de Here eens tot Oliver Cowdery gezegd: „... zo zeker als de Here leeft, Die uw God en uw Verlosser is, zo zeker zult gij kennis ontvangen van alles, waarom gij in geloof met een oprecht hart zult bidden...“

„Ja, zie, Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen.

„Welnu, dit is de Geest van openbaring...“ (L. & V. 8:1-3.)

Broeder Cowdery trachtte de kennis waarvan hier sprake was te verwerven, doch hij faalde in zijn streven bij gebrek aan geloof en voorbereiding.

Het volgende voorbeeld gaat over Nephi, die tot de ontdekking kwam dat zijn broeders een twistgesprek met elkaar voerden over het onderricht van Lehi, hun vader. „Zie, wij kunnen de woorden, die onze vader heeft gesproken, ... niet begrijpen,“ zeiden zij.

Nephi vroeg hun: „Hebt gij de Here gevraagd?“

Daarop zeiden zij: „Dat hebben wij niet gedaan, want de Here maakt ons zulke dingen niet bekend.“

In Nephi's antwoord vinden wij dan dit grote beginsel dat ons tot gids dient op onze speurtocht naar openbaring: Hij zeide nl.: „Hoe komt het, dat gij de geboden des Heren niet onderhoudt? Hoe komt het, dat gij wegens de verstoktheid van uw hart wilt omkomen? Herinnert gij u niet, wat de Here heeft gezegd? – Indien gij uw hart niet zult verstokken en

Mij in geloof vraagt, gelovende, dat gij zult ontvangen, en als gij Mijn geboden naastig onderhoudt, zullen deze dingen zeker aani u worden bekendgemaakt." (1 Nephi 15:10-11.) Conclusie: Ontvang dan openbaring!

Het is onze plicht als heiligen der laatste dagen om openbaring te ontvangen. Wij behoeven niet alleen op het getuigenis van anderen te vertrouwen. Er wordt van ons verwacht dat wij het zelf te weten zullen komen. Lehi aanschouwde visioenen, hij vertelde Nephi daarover en Nephi ging heen in geloof en wist de Here te overreden hem deze visioenen eveneens te tonen.

Zo moeten wij b. v. het Boek van Mormon lezen,

de inhoud daarvan in ons hart overwegen en daarna aan God vragen of het waar is.

Door de macht van die Heilige Geest, Die een Openbaarder is, zal de waarheid daarvan dan aan ons bekend gemaakt worden. En dat niet alleen, maar „door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten." (Moroni 10:5.)

Het reservoir van openbaringen is vol; de verbindingskanalen zijn tot stand gebracht.

Hoe lang is het al geleden sinds u een persoonlijke openbaring hebt ontvangen? Sinds God u wijsheid heeft gegeven door de geest van inspiratie? Sinds u iets hebt geleerd, niet alleen door studie, maar ook door geloof? ○

HET GEBED

Hij is alomtegenwoordig door de macht van Zijn Geest, en die macht, die alomtegenwoordigheid en die Geest kunnen niet op de menskinderen worden gebracht, tenzij ze er om bidden. „Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden.“ De mensen kunnen er soms middenin zitten, ze kunnen er vurig naar verlangen, maar er toch volkomen ongevoelig voor zijn, totdat zij de vensters van hun ziel door middel van het gebed ervoor openen, want dat is de manier waarop de ziel contact krijgt met deze oneindige kracht, zodat deze binnen zijn bereik komt en hij erover beschikken kan tot zijn hulp en voordeel. Mochten wij ons dan ook in een dergelijke toestand bevinden, wie kan dan veilig zijn weg vinden door de gevaren en wisselvalligheden des levens heen, terwijl er zoveel vijanden in slagorde tegen ons staan opgesteld, en hoe kunnen wij slagen zonder de hulp des Heren? Geen wonder dat Hij ons dus oproept Hem in het gebed te zoeken. Hij kan ons Zijn Geest immers niet opdringen, of maken dat wij ons ervan bewust worden en evenmin kan Hij ons die Geest geven, tenzij wij er zelf naar streven en ons hart ervoor openstellen . . .

De kreet van een kind, hoe ver ook verwijderd van de tegenwoordigheid van de Vader, blijft niet onopgemerkt, want Hij beschikt over de middelen en de wijze waarop deze onmiddellijk onder Zijn aandacht kan komen, of onder de aandacht worden gebracht van hen die de kreet van dat kind zullen beantwoorden. Wij moeten ook bedenken dat evenals de ontvangtoestellen die de mensen hebben ontworpen om van verre komende berichten op te vangen, op de zender moeten zijn afgestemd, ook wij zo moeten zijn afgestemd op God, op Zijn Geest en Zijn waarheid. Als wij de boodschap willen ontvangen, moeten wij ons er op instellen en het gebed is erop gericht ons in de juiste stemming te brengen.

Zijn er gevoelens van boosheid, van bitterheid in mijn hart? Zolang die er zijn kan ik niet bidden, maar onder het bidden zullen deze gevoelens aanstonds verdwijnen. Als ik Zijn geboden onderhoud en in de juiste geest bid, word ik als vanzelf in volmaakte harmonie met Hem gebracht. Dan zal mijn geest de boodschap van de Vader in antwoord op mijn gebed vernemen. Voor mijn lichamelijke oren zal dat antwoord misschien niet hoorbaar zijn en het zal ook geen gesproken woord zijn, maar toch zal ik zeker weten wat mij te doen staat.

Melvin J. Ballard, uit een toespraak tijdens de juniconferentie van 1923 (The Improvement Era, 26ste jaargang, pag. 989-991)

*Geloof.
Het eerste beginsel van het
Evangelie, nl. geloof in de Here
Jezus Christus, is treffend in
beeld gebracht op dit schilderij
van Robert Skemp. Het origineel
bevindt zich in het Bezoekerscen-
trum van Los Angeles.*

Geloof

DOOR OUDERLING BOYD K. PACKER
assistent van de Raad der Twaalven

Tijdens de tweede wereldoorlog werd de stad Osaka in Japan vrijwel geheel van de aardbodem weggevaagd. De gebouwen waren er in puinhopen veranderd, de straten waren met allerlei brokstukken bezaaid en met bomtrechters doorploegd.

De ondergrondse spoorweg was echter gespaard gebleven en deze werd kort na de bezetting het enige middel van vervoer voor deze stad.

Op een fraaie dag laat in de herfst kwam ik met verscheidene militairen de trappen van de ondergrondse op. Zo ver ons oog reikte lag daar de troosteloze woestenij van de oorlog.

Wat eens een brede, met platanen omzoomde verkeersweg was geweest, was thans het toneel van een hopeloze verwoesting. Hoewel de meeste van deze bomen volkomen waren weggebombardeerd, stonden er nog een paar overeind met halfverbrijzelde takken en stammen. Eén of twee daarvan hadden nog de moed opgebracht om enkele nieuwe loten te schieten, die een schaarse oogst van gebladerde hadden opgeleverd.

Een licht briesje strooide de gele bladeren neer tussen het puin.

Een klein, tener Japans meisje in een gehavende kimono klauterde bedrijvig over het puin en verzamelde de platanenbladeren tot een boeket. Het feeëriek wezentje scheen niet onder de indruk te komen van de haar omringende verwoesting en de volslagen zinloosheid daarvan en scharrelde maar wat rond over die puinhopen om weer nieuwe bladeren aan haar verzameling toe te voegen.

Zij had het enige mooie element in haar wereldje gevonden – misschien zou het juist zijn te zeggen dat zijzelf het enige mooie element was in dat hele tafereel.

Ik heb dat kleine meisje nooit kunnen vergeten. Bij de gedachte aan haar krijg ik hoe dan ook weer wat meer geloof.

In dat kind belichaamde zich als het ware het antwoord op de nutteloosheid van alles; er was hoop in haar.

Kinderen hebben een ontwapende openhartigheid en eerlijkheid. Zij bezitten een eenvoudig, onvoorwaardelijk geloof, dat door slechts weinige volwassenen wordt gedeeld. De Here heeft Zijn discipelen eens een les gegeven, waarover wij lezen: „En Jezus een kindeken tot Zich geroepen hebbende, stelde dat in het midden van hen; En zeide: Voorwaar zeg Ik u: Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderzens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.” (Matth. 18:2-3.)

Kinderen hebben weinig last van trots en ijdelheid. Ze reageren spontaan en vol vertrouwen.

Het behoeft ons dan ook niet zozeer te verwonderen dat de Here een gewone jongen heeft uitverkoren om als Zijn zegsman op te treden bij de herstelling van het koninkrijk Gods op aarde. Sommigen hebben ongelovig hun schouders opgehaald over het feit – en het is een feit – dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus Zich inderdaad aan Joseph Smith hebben geopenbaard toen hij nog maar in zijn vijftiende levensjaar was.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · APRIL 1969

De kruisiging

DOOR DOROTHY O. BARKER

Op vrijdagmorgen werd Pontius Pilatus, de Romeinse stadhouder in Jeruzalem, al vroeg naar buiten geroepen door een tierende menigte Joden die een gevangene hadden meegebracht om door hem te worden berecht. De hogepriester had besloten dat Jezus moest sterven, doch volgens de Romeinse wet was het de Joden niet geoorloofd iemand ter dood te veroordelen.

Pilatus was verrast bij het zien van een zo rustige en waardige gevangene, die zozeer verschilde van de ruige en wanhopige mannen die van tijd tot tijd tot hem werden gebracht om hun straf te ondergaan.

Pontius Pilatus wendde zich tot Je-

zus en vroeg: „Hoort Gij niet, hoevele zaken zij tegen U getuigen? Antwoordt Gij niets?“

Jezus had de getuigen waarheid en onwaarheid dooreen horen mengen en Hij gaf er de voorkeur aan in hun bijzijn het stilzwijgen te bewaren; Pilatus nam Hem dus even apart in het rechthuis en vroeg Hem onder vier ogen: „Zijt Gij de Koning der Joden?“

Jezus antwoordde daarop: „Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. Indien Mijn Koninkrijk van deze wereld ware, zo zouden Mijn dienaren voor Mij gestreden hebben.“

„Zijt Gij dan toch een Koning?“ drong Pilatus aan.

Jezus zeide: „Ik ben een Koning, en

allen die de waarheid kennen, weten dat Mijn woord de waarheid is."

„Waarheid? Wat is waarheid?" Pilatus kende de waarheid niet, maar hij kon wel zien dat die kalme, koninklijke Man geen gewone gevangene was en hij kon Hem niet ter dood veroordelen.

De menigte daarbuiten verstomde toen Pontius Pilatus opnieuw aan de deur van het paleis verscheen.

„Ik vind geen schuld in dezen Mens," kondigde hij aan. „Doch gij hebt een gewoonte, dat ik u op het pascha één gevangene loslate. Wilt gij dan, dat ik u den Koning der Joden loslate?"

Maar neen, dat was de jalouse priesters niet aangenaam. „Niet Dezen, maar Barabbas!" riepen zij, en de menigte nam die kreet over: „Niet Dezen, maar Barabbas!" Barabbas nu was een moordenaar.

„Wat zal ik dan doen met Jezus, Die genaamd wordt de Messias?" vroeg Pilatus.

„Laat Hem gekruisigd worden!" schreeuwde het volk.

Pilatus wilde niet graag een onschuldige ter dood veroordelen. Hij nam dus water en waste zijn handen, zeggende: „Ik ben onschuldig aan het bloed dezès Rechtvaardigen; gijlieden moogt toezien."

Toen antwoordde al het volk, en zeide: „Zijn bloed kome over ons, en over onze kinderen."

Op een heuvel, genaamd Golgotha, buiten de muren van Jeruzalem, stonden drie donkere kruisen.

Aan twee daarvan hingen kwaad-doeners, die de straf ondergingen voor hun snoodheid.

Aan het middelste kruis was Jezus vastgeklonken met grote nagels, die door Zijn handen en voeten waren geslagen. Hij Die nimmer kwaad had gedaan, leed daar voor de afgunst, haat en lafhartigheid der mensen.

Dicht bij het kruis stonden, Maria, Zijn moeder, en Johannes, Zijn geliefde discipel, en trachtten elkander te troosten, terwijl zij met van verdriet brekende harten de wacht bij Hem hielden.

Plotseling kwamen er dichte wolken opzetten, die de zon verduisterden; de aarde beefde en de heuvel Golgotha werd in duisternis gehuld, zodat de menigten die het schouwspel van verre gadesloegen in grote vrees naar Jeruzalem terugkeerden.

Eindelijk hoorden zij, die in de duisternis de wacht bij Hem hielden, Zijn kreet: „Het is volbracht! Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest!"

Toen boog Hij Zijn hoofd, terwijl Zijn geest, uit Zijn lichaam bevrijd, heenging om de wachtende geesten in het paradijs te onderrichten. „Waarlijk, Deze was Gods Zoon!" riep de hoofdman over honderd uit.

Tegen zonsondergang wandelde een kleine, diepbedroefde stoet langzaam de heuvel Golgotha af, naar een hof, waarin zich een in een steenrots uitgehouwen graf bevond. Jozef van Arimathea en Nicodemus droegen daar Jezus' lichaam heen, zorgvuldig in fijn wit linnen gewikkeld en legden het zachtjes neer in het rotsgraf.

Toen gingen de overpriesters tot Pilatus en zeiden: „Dat graf moet wor-

En hij

is opgestaan!

den bewaakt, opdat Zijn discipelen Hem niet zullen wegnemen en dan zeggen dat Hij is opgestaan uit de doden."

Pilatus stond hun een wacht van soldaten toe en zij gingen heen, zeer voldaan dat hun goddeloze werk nu was voltooid.

Vroeg op de eerste dag der week namen Maria Magdalena en de andere vrouwen de welriekende specerijen die zij hadden bereid en zochten hun weg door de stille straten naar de hof van Jozef.

Zij wisten dat er een grote steen voor de ingang van het graf was gewenteld en dat de Joden soldaten hadden gezonden om het dag en nacht te bewaken. Wie zou die steen nu voor hen van het graf afwentelen?

Toen zij de hof bereikten, waren zij verrast toen zij daar geen soldaten zagen en tot hun ontzetting bemerkten zij daarop dat de steen van het graf was afgewenteld. Was er 's nachts iemand gekomen, die Jezus' lichaam weggenomen had? Dat moesten ze vlug aan de apostelen gaan vertellen!

Zij haasten zich naar de opperzaal, waar de bedroefde mannen bijeenvergaderd waren. „Zij hebben onze Here uit de hof weggenomen," riepen de vrouwen.

Petrus en Johannes sprongen dadelijk op. Dat moesten ze zelf gaan zien!

De twee mannen spoedden zich voort langs de straten en gingen de hof in. Johannes bereikte het eerst het graf en tuurde in de duisternis. Hij kon het witte linnen daarin zien opblinken. Toen kwam Petrus en deze ging stoutmoedig het graf binnen, gevolgd door Johannes. Samen staarden zij naar de linnen doeken, die daar plat en ledig terneerlagen – Jezus' lichaam was er niet!

Van verbazing vervuld en nauwelijks begrijpend wat er was gebeurd, keerden die beide mannen terug naar hun vrienden, zonder te bemerken dat Maria Magdalena hen naar de hof was gevolgd en daar nu stond te schreien. Zij had haar Heer en Meester de laatste dienst, die ze Hem kon betonen, willen bewijzen, door welriekende specerijen in Zijn graf neer te leggen. En nu had iemand Zijn lichaam weggehaald.

Opeens wendde zij zich naar de ingang van het graf en keek naar binnen. Tot haar verrassing zag zij daar twee engelen zitten, één aan het hoofd-, en één aan het voeteneinde van de plaats waar het lichaam van Jezus had gelegen.

„Vrouw, wat weent gij?” vroegen zij.

„Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik niet weet waar zij Hem gelegd hebben,” snikte zij bitter bedroefd.

Toen sprak een andere stem achter haar: „Vrouw, wat weent gij? Wien zoekt gij?”

Vlug keerde zij zich om en zag daar, door haar tranen heen, iemand staan; dat moet de hovenier wel zijn, dacht zij, en ze antwoordde meteen: „Heere, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt.”

„Maria!” zei toen die stem – die heerlijke stem, die ze gedacht had nooit meer te zullen horen – Jezus' stem.

Zij wierp zich aan Zijn voeten neer op de grond, met de blijde uitroep: „Meester!”

Enige apostelen waren nog in de opperzaal, toen Maria Magdalena in hun midden verscheen, stralend van vreugde. „Ik heb de Heere gezien!” juichte zij.

Zij konden echter niet geloven, dat Jezus in leven was – dat nieuws was immers te mooi om waar te zijn.

Laat in de avond kwamen er nog twee opgewonden mannen de opperzaal binnen en brachten hun nog meer groot nieuws.

Die middag waren zij te voet op weg geweest naar het dorpje Emmaüs en ze hadden vol droefheid gesproken over Jezus en Zijn dood aan het kruis. Er had zich toen een vreemdeling bij hen gevoegd en was met hen meege-

wandeld. Hij had hen vriendelijk toegesproken en hen zo zeer vertroost dat zij hem hadden uitgenodigd, in de herberg te Emmaüs het avondmaal met hen te gebruiken.

Tijdens die maaltijd hadden zij die vreemdeling eens goed aangekeken, terwijl hij het brood had gebroken en het aan hen overhandigd had. Toen was plotseling de heerlijke waarheid tot hen doorgedrongen – het was Jezus Zelf! Waarom hadden zij Hem niet herkend, toen Hij met hen onderweg was? Daarna, terwijl zij Hem aanstaarden, verdween Hij uit hun gezicht.

Die beide mannen hadden zich daarop regelrecht weer teruggespoed naar Jeruzalem, om daar het blijde nieuws te gaan vertellen.

Terwijl zij hierover nog spraken, stond er plotseling iemand in hun midden, die zeide:

„Vrede zij ulieden! Wat zijt gij ontroerd? Ziet Mijn handen en Mijn voe-

ten; want Ik ben het Zelf! En Jezus toonde hun de wonden die de nagels in Zijn handen en voeten hadden achtergelaten.

Toen wisten de apostelen eindelijk met zekerheid dat dit inderdaad Jezus was, Die uit de doden was opgestaan.

Het nieuws dat Jezus in leven was, verspreidde zich spoedig door Jeruzalem en het bereikte de overpriesters, die de soldaten gingen ondervragen, die in de hof van Jozef de wacht hadden gehouden.

Dezen zeiden dat er een engel, lichtend als de bliksem, uit de hemel

was neergedaald en de steen van de ingang van het graf had weggewenteld, en dat Jezus vervolgens daaruit tevoorschijn was gekomen.

De priesters betaalden toen die soldaten grote sommen gelds opdat zij aan iedereen zouden vertellen, dat Jezus' discipelen des nachts Zijn lichaam uit het graf gestolen hadden. Vele Joden hebben deze leugen geloofd, doch zij die Hem liefhadden wisten, dat Jezus de macht van zonde en dood verbroken had en dat Hij glorieus en zegevierend uit het graf was verrezen.

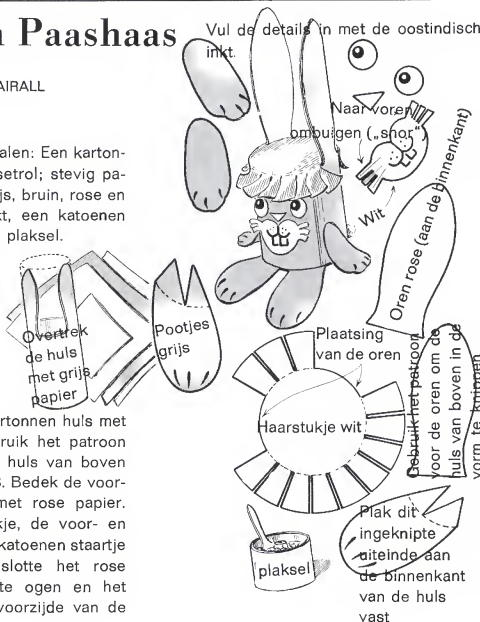
Maak een Paashaas

DOOR ROBERTA L. FAIRALL

Benodigde materialen: Een kartonnen huls uit een closetrol; stevig papier in de kleuren grijs, bruin, rose en wit; oostindische inkt, een katoenen kwastje en een potje plaksel.

Werkwijze:

1. Overtrek de kartonnen huls met grijs papier.
2. Gebruik het patroon voor de oren om de huls van boven zijn vorm te geven.
3. Bedek de voorzijde van de oren met rose papier.
4. Plak het haarstukje, de voor- en achterpootjes en het katoenen staartje eraan.
5. Plak tenslotte het rose neusje, de wit-zwarte ogen en het mondstukje op de voorzijde van de huls.

EEN VERRASSING VOOR SUSAN

DOOR LUCY PARR

Maar half geïnteresseerd sloeg Susan Allen de bladzijde om. Zelfs de boeken die ze had meegebracht schenen niet zo mooi te zijn als ze had verwacht toen ze die had uitgekozen.

Susan zuchtte mismoedig. Het leek wel of er hier in dit lelijke woestijnland eigenlijk niets deugde.

„Sue, liefje toch!” Susan keek even op en zag dat haar moeder de kamer was binnengekomen.

„Geen wonder dat jij je verveelt. Je zit daar maar het ene uur na het andere. Kom, ga eens buiten spelen.”

„Nee, ik wil niet naar buiten,” gaf Susan ten antwoord. „’t Is mij te heet.”

„Ga dan in de schaduw van het huis spelen of onder die grote mesquiteboom,” redeneerde moeder.

„Nee!” herhaalde Susan, „ik wil niet naar buiten, waar ik naar dat afschuwelijke, nare land moet kijken. Ze snakte naar adem. „Ik heb er zo’n hekel aan! Ik wou maar dat we nu meteen hier weg konden om naar huis te gaan, waar het tenminste mooi en prettig is. Ik wil bergen zien en groene velden, en –”

Susan bleef midden in haar uitbarsting steken, toen ze zag hoe Manuela in de deuropening naar haar stond te kijken.

„Maar liefje, nu ben je toch wel erg onbillijk,” begon moeder haar te beknorren.

Maar toen nam Manuela het woord en zei: „Veel mensen houden niet van dit woeste land, als ze het voor het eerst zien. De mooie dingen hier zie je niet bij de eerste oogopslag. Je moet ze langzamerhand ontdekken.”

„Mooie dingen?” vroeg Susan. „Och kom, Manuela – ’t is heus niet mijn bedoeling je te kwetsen, maar je hebt nooit gezien hoe het er bij ons

thuis uitziet, dus je kent natuurlijk het verschil niet."

Susan wierp een vluchtige blik door het venster en wendde zich toen weer van het landschap af. „Zo'n dor en droog, onherbergzaam oord – hoe kan iemand zeggen dat het mooi is?"

„Foei, Susan!" zei moeder geërgerd.

„'t Is een hard – een vreemd land," hernam Manuela met een geduldige glimlach op haar gezicht, „maar met-tertijd zal ik je nog wel eens iets heel moois laten zien."

De beide vrouwen gingen weer aan hun werk en Susan dwong zich er tenslotte toe toch maar eens naar buiten te gaan. Zo stond ze een hele poos over de dorre vlakke uit te kijken, en och wat was die leeg en verlaten.

Als het werk van haar vader hen toch maar niet hier naar toe had gebracht! Hoe zou ze het hier ooit kunnen uithouden – een jaar, twee jaren of nog langer?

Er ging een week voorbij. Toen kwam Manuela op zekere dag en ging met een verlegen glimlachje naast Susan staan.

Uit haar grote schortezak haalde Manuela een glinsterend voorwerp tevoorschijn. Het was een stuk steen, waar het zonlicht op danste en wisselende kleuren toverde toen Susan het in haar handen om en om draaide.

„'t Is prachtig," zei Manuela zach- tjes. „Dat krijg je van mij cadeau."

Twee dagen later kwam Manuela nog eens naar haar toe. „Kom mee, vlug," wenkte Manuela, „voordat al dat moois weer verdwenen is."

„O, maar dat is . . ."

Susans adem stakte in haar keel. Een schitterende zonsondergang, zoals Susan tussen haar groene bergen nog nooit had gezien, verspreidde zich

over de gehele westelijke hemel. De kleuren waren levendig, namen toe in helderheid en vertoonden steeds wisselende schakeringen, terwijl ze er naar stond te kijken.

De volgende dag ging Manuela Susan voor, de wildernis in, naar een reusachtige zuilcactus. Bij hun nadering vloog een klein vogeltje op, onder het uitstoten van hoge, schelle geluidjes: „Wie-wie-wie-wie."

„Een dwerguiltje," legde Manuela uit. „Kijk eens hier, maar voorzichtig, hoor! Daar is het nestje, diep in het verlaten hol van een specht."

Eerst kon Susan het niet zien, maar toen onderscheidde ze in de beschaduwde holte vier kleine witte eitjes.

„Een prachtige schuilplaats," zei Manuela. „Vijanden van dat vogeltje moeten zich wel tweemaal bedenken voordat ze een poging wagen een nest te beroven dat door de stekels van de reuzencactus wordt bewaakt."

Het moeder-uiltje was op een andere naburige zuilcactus neergestrekken, onder het aanheffen van een wat luider gekrijs. „Tjoek-tjoek-tjoek-tjoek," schreeuwde ze aldoor.

„Wat leuk," zei Susan, „maar laten we vlug maken dat we wegkomen, dan houdt ze wel op met dat geschreeuw."

Het zo zorgvuldig verborgen vogel- nestje bleef Susan in de gedachten. Aarzelend begon ze meer aan Manuela te vragen over de vogels en de dieren die hier huisden. Ze merkte opeens dat ze benieuwd was wat Manuela haar nu weer zou laten zien.

Die avond had ze al een poosje geslapen, toen Manuela bij haar bed kwam staan. „Kom mee, Susan," fluisterde het oude vrouwtje. „Nu zal ik je dan eindelijk het aller mooiste laten zien."

Vlug kleepte Susan zich aan en volgde Manuela vol verwachting naar buiten, de woestijn in. De maan verlichtte hun pad. Wat kon hen 's nachts toch hierheen voeren?

Vóór haar was Manuela nu stil blijven staan. Susan keek om zich heen, maar ze zag niets behalve een paar grillig gevormde schaduwen en omtrekken van cactussen.

„Zeg, Manuela, wat . . .“

Toen snooft Susan plotseling de kruidige geur op. Deze was afkomstig van grote witte bloemen op slanke stengels van meer dan een halve meter hoog. Ze stonden op stammetjes die er als kromme stokken hadden uitgezien toen Susan ze eerder had gezien en waren bijna geheel verscholen in het overige struikgewas.

„De 's nachts bloeiende kaarscactus,“ verduidelijkte Manuela. „Je moet weten waar en wanneer je ze moet zoeken,“ ging de Mexicaanse met een glimlach voort, „want meestal bloeit deze cactus elk jaar maar één enkele nacht.“

„Maar een?“

Manuela knikte bevestigend. „Gewoonlijk in het laatst van juni. Ze knikte nogmaals. „Tegen zonsopgang beginnen de bloemblaadjes zich

met kleine schokjes en stootjes te ontvouwen. De geur stroomt dan naar buiten en lokt de nachtvlinders aan.“

Manuela zuchtte. „Voordat de zon boven de horizon verrijst, zijn de bloemen dan alweer begonnen zich toe te sluiten. Vele nachten heb ik ze nauwlettend gadeslagen. Ik wilde jou doen delen in deze verrassing. *La Reina de la Noche*, zeggen wij in het Spaans, *de koningin van de nacht*. De schoonste van het hele land.

„Ja zeker, dat is ze.“ Susan stak haar hand uit naar Manuela. „Zeg, ik had me vergist – ik heb ongelijk gehad. Jij hebt mij in dit land, waarvan ik dacht dat het lelijk was, toch schoonheid laten zien.“

Met een glimlach zei Manuela: „Niet alle plaatsen kunnen aan elkaar gelijk zijn, dat heeft nooit in Gods bedoeling gelegen, maar als wij er naar zoeken, kunnen we op ieder plekje van Zijn schepping wel schoonheid vinden.“

Hoewel ze nu slaperig begon te worden, verliet Susan slechts met tegenzin *de koningin van de nacht*, omdat ze wist dat bij het aanbreken van de morgen haar schoonheid weer voor een heel jaar verdwenen zou zijn. ○

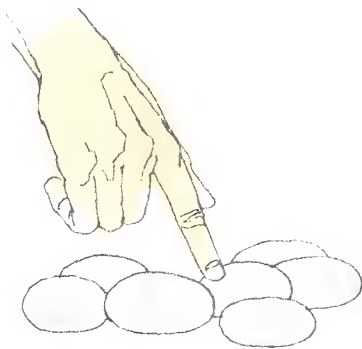

Robert Oliver Snow

Nog merkwaardiger misschien dan het visioen zelf was het naïve, onvoorwaardelijke geloof waarmee deze jongen een antwoord op zijn gebeden trachtte te verkrijgen in de eenzame afzondering van een stukje bos.

Geloof en nederigheid gaan hand in hand. De mens die tot erkenning van zijn afhankelijkheid van God is gekomen en kan aanvaarden dat hij tegenover Hem staat in de verhouding van een kind tegenover zijn vader heeft in zijn eigen hart een plaats ingeruimd waar zijn geloof tot wasdom kan komen.

In het Boek van Mormon hebben wij een verslag van een man die een geweldig groot geloof bezat. De broeder van Jared klom op een berg met 16 kleine stenen bij zich. Hij was van plan deze door de Here te laten aanraken, opdat er licht zou mogen zijn in hun vaartuigen tijdens hun zeereizen. Zijn bede werd

ingewilligd en terwijl de Here de stenen aanraakte, kreeg de broeder van Jared de vinger des Heren te zien. Hij viel voor de Here neder en zeide dat hij niet wist dat de Here vlees en bloed bezat. Toen sprak de Here tot hem:

„Wegens uw geloof hebt gij gezien, dat Ik vlees en bloed op Mij zal nemen; en nimmer is er een mens tot Mij gekomen met zulk buitengewoon groot geloof, zoals gij; want als dit niet zo was geweest, hadt gij Mijn vinger niet kunnen zien. Hebt gij meer dan dit gezien?”

Het antwoord was kolossaal moedig: „Neen; Here, toon Uzelf aan mij.” (Ether 3:9–10.)

In het antwoord des Heren wijst de keuze van een eenvoudig woord, nl. het woordje zal met verwonderlijke duidelijkheid op wat geloof eigenlijk is. Er was een geloofsbeproeving mee gemoeid toen de Here hem vroeg: „Geloof gij de woorden, die Ik zal spreken?” (Ether 3:11.) Is het niet belangwekkend dat

Hij de broeder van Jared niet vroeg: „geloof gij de woorden, die Ik heb gesproken?” Het hield nl. geen verband met het verleden. Het had betrekking op de toekomst. Er werd van deze man gevraagd zich te verlaten op iets dat nog niet was gebeurd. Hij moest zijn geloof bevestigen in hetgeen de Here niet eens gesproken had.

Inderdaad zijn er maar weinigen die een dergelijk geloofsvertrouwen van een onzer zou vergen. Wij zouden ons dan ook tegenover slechts weinigen willen verplichten om te geloven wat ze zouden zeggen. Het vereist vertrouwen om zich op die manier te durven verbinden.

Om de broeder van Jared op de proef te stellen sprak de Here tot hem: „Geloof gij de woorden, die Ik zal spreken?” Daarop bevestigde de broeder van Jared zijn groot geloof door te antwoorden: „Ja, Here, ik weet, dat Gij de waarheid spreekt, want Gij zijt een God van waarheid en kunt niet liegen.” (Ether 3:12.) Toen de Here zag dat hij alles zou geloven wat Hij zeggen zou, vertoonde de Here Zich aan hem. De broeder van Jared had nu met zijn eigen ogen gezien, nu bezat hij kennis. Het geschiedkundig verslag bevestigt dit:

„En wegens de kennis van deze man, kon hij er niet van worden weerhouden om binnen de sluier te zien; en hij zag de vinger van Jezus, wat hem van vrees deed nedervallen, toen hij die zag; want hij wist, dat het de vinger des Heren was; en hij geloofde niet langer, want hij wist zonder enige twijfel.” (Ether 3:19.)

Geloof moet, wil het die naam verdienen, zich bewegen rondom iets onbekends. Geloof moet dus verder gaan dan datgene waarvoor afoedende bewijzen aanwezig zijn, anders is het geen geloof meer. Om geloof te zijn moet het geloof zich naar de uiterste rand van de lichtkring begeven en dan een paar passen in het duister doen. Als alles eerst bekend moet zijn, als alles eerst moet worden uitgelegd en verklaard, als alles eerst als vaststaand moet worden bewezen, dan heeft men geen geloof meer nodig – dan is er ook geen plaats meer voor.

De profeet Alma heeft eens gezegd:

„Ja, er zijn velen, die zeggen: Als gij ons een teken uit de hemel wilt tonen, dan zullen wij zeker weten; dan zullen wij geloven.

„Nu vraag ik: Is dit geloof? Ziet, ik zeg u: Neen; want indien een mens een ding wéét, heeft hij geen reden om te geloven, want hij wéét het . . .

„En zoals ik aangaande geloof heb gezegd: Geloof is niet een volmaakte kennis van zaken te hebben; bijgevolg, als gij geloof hebt, hoopt gij op dingen, die niet worden gezien, maar die waar zijn.” (Alma 32:17, 18 en 21.)

Er zijn twee soorten geloof. Eén daarvan is gewoonlijk in het zieleleven van ieder mens werkzaam. Dit is een uit ondervinding geboren geloof, dat ons de zekerheid verschafft dat er wel weer een nieuwe dag zal aanbreken, dat het weer lente zal worden en dat alles wel zal gaan groeien. Het is dat soort geloof waardoor wij ons vol vertrouwen verlaten op hetgeen op de daarvoor bepaalde tijd zal gebeuren. Van dit geloof werd door dat kleine Japanse meisje een voorbeeld gegeven.

Er is nog een soort geloof, dat inderdaad zeldzaam is. Dit is geloof van de soort dat de dingen doet gebeuren. Dit is het geloof van iemand die waardig, goed voorbereid en onverzettelijk is en het roept dingen tevoorschijn die er anders niet zouden zijn. Dit is het geloof dat mensen tot daden aanzet. Slechts weinigen bezitten het. Het groeit geleidelijk in iemands hart. Het is een wonderbaarlijke en zelfs een alles te boven gaande kracht, een kracht die even werkelijk en ook even onzichtbaar is als electriciteit. Mits er een bepaalde richting aan wordt gegeven en het in de juiste banen wordt geleid heeft het een enorme uitwerking.

Geloof moet echter blijven. Er was eens een man die bezig was met geloof te „experimenteren.“ Hij had gezegd dat hij er zeker van was dat een bepaalde gebeurtenis zou plaats grijpen. Zijn verlangens werden evenwel niet tot werkelijkheid. De gebeurtenis waarnaar hij zo vurig had verlangd vond niet plaats. Achteraf merkte hij toen bitter op: „Nu, je ziet dat het niet is gebeurd. Ik had het wel gedacht.“

In een wereld vol twijfel en twijfelzucht bevoorrecht de uitdrukking: „Zien is geloven“ de mentaliteit van: „Laat mij het eerst maar eens zien, dan zal ik het geloven.“ Eerst willen wij alle mogelijke bewijzen en bewijsmateriaal in handen hebben. Het schijnt moeilijk te zijn de dingen zo maar te geloven.

Wanneer zullen wij eens leren dat het in geestelijke aangelegenheden net andersom gaat en dat geloven zien is? Geestelijk geloof gaat vooraf aan geestelijke kennis. Wanneer wij geloven in dingen die niet te zien zijn, maar die nochtans waar zijn, dan hebben wij geloof.

De profeet Joseph Smith verklaarde eens het volgende:

„...laat u nooit ontmoedigen... als ik in de diepste afgrond van Nieuw-Schotland zou worden neergelaten en het hele Rotsgebergte werd bovenop mij gestapeld, dan nog zou ik... volhouden, geloof oefenen, de moed erin houden en ik zou me er weer bovenop werken...“ (George A. Smith, Memoirs of George A. Smith, pag. 81–82.)

Geloof kan toenemen. Het zal als een licht voor ons uit gaan. Soms zijn de dampen en nevelen van de twijfel zo dicht en omhullen ons zo volkomen, dat alleen het meest doordringende en vasthoudende geloof daar een lichtstraal doorheen kan werpen.

Bij het oefenen van geloof kunnen wij een voorbeeld nemen aan Nephi, die zei: „En ik werd door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat ik moest doen.“ (1 Ne. 4:6.) ○

GELOOF EN SKEPSIS

„Geloof is een gezonde werking van de menselijke geest. Twijfelen is op zichzelf natuurlijk geen misdaad: wie geloof er nu zonder na te denken het eerste het beste wat hem voorgeschoteld wordt? Elke redelijk denkende geest houdt zich bezig met allerlei onderzoek van allerlei onderwerpen. Het is echter droevig als een volk, of een mens, tot skepsis verzakt, tot onoprechtheid. Geen vloek is fater dan de vloek der skepsis. Want skepsis is niet alleen een intellectuele aangelegenheid, maar ook een morele: het gestage wegwijzen van de ziel. Het lijkt me toe dat men de vinger op de zwakke plek van deze wereld legt, als men hem een skeptische wereld noemt. Zij is de wortel van alle maatschappelijke pestilentien. O zink toch niet weg in de bodemloze moerassen van de twijfel, van het ellendige, godvergetende ongelooft.“ Dit waren, kort samengevat, de woorden van Carlyle in zijn On Heroes. Wij willen hieraan toevoegen: De wereld, het heetal, is een levend, bewegend, altijd aanwezig bewijs van de Schepper, van een Intelligentie Die de onze verre te boven gaat. Het leven kan niet weggedenied worden, noch oorzaak en gevolg, noch ook de wonderbaarlijke verschij-

ningsvormen van de natuur — de mens — noch ook de geest van de mens. Voltaire heeft eens gezegd: „Als de klok het bestaan van de klokkemaker bewijst, en de wereld niet het bestaan van een Opperbouwmeester bewijst, dan mag men mij een dwaas noemen.“ Tegen enkele Franse geleerden die, met gebruikmaking van de logica, bewezen hadden dat er geen God kon zijn, zei Napoleon, en zijn blik was naar de sterren gericht: „Bijzonder ingenieus, heren, maar wie heeft dat alles gemaakt?“

„Tijdperken van geloof,“ heeft Goethe eens gezegd, „zijn vruchtbaar, maar tijdperken van ongelooft zijn doods.“ Met dit alles in gedachten zegene God ons met geloof, want de wereld bestaat, het heetal bestaat, het leven bestaat, wij en onze geliefden bestaan: dit alles is geen hersenschim of bedrog; de realiteit van dit alles is reden genoeg voor nederigheid, goedheid, eerbied, oprechtheid, voor het onderhouden van de geboden, en voor vertrouwen in de toekomst.

Richard L. Evans, The Improvement Era, september 1962, blz. 660.

Bekering

DOOR PRESIDENT A. THEODORE TUTTLE van de Eerste Raad van Zeventig

Die tweede beginsel van het Evangelie is weergegeven door dit schilderij van Robert Skemp. Te zamen met andere schilderijen die een beeld geven van de „eerste beginselen“ is het tentoongesteld in de „levensdoelvertrekken“ van de bezoekers-centra.

Hebt u wel eens een droom gehad, waarin u het middelpunt van de belangstelling zou moeten zijn – de hoofdpersoon in een mooie, deftige omgeving? Vlak voor het betreden van de zaal viel u toen op de een of andere manier in de modder, scheurden uw kleren en werd u helemaal besmeurd en vuil. Was u toen niet buiten uzelf van woede en trachtte u zich niet inderhaast wat op te knappen, uw kleren te verstellen om uzelf weer toonbaar te maken? Vroeg u zich niet wanhopig af of u niet beter het toneel zou kunnen verlaten, te verdwijnen of er stilletjes tussen uit te knippen, daar u overal liever zou zijn dan juist daar? Was u niet opgelucht toen u bemerkte dat het maar een droom was geweest en dat u bij het ontwaken de ondervonden vernedering of verlegenheid met een zucht van opluchting van u af kon zetten, in de vurige hoop dat die droom nimmer werkelijkheid zou worden?

Een droom als deze brengt u enig begrip bij voor één van de voornaamste beginselen van het Evangelie, nl. bekering. Dit beginsel voorziet in een algemene behoefte. Denk u eens even in hoe hoopeloos onze toestand zou zijn, in dit leven zowel als in het volgende, zonder dit heerlijke beginsel!

President David O. McKay heeft gezegd: „Elk beginsel en iedere verordening van het Evangelie van Jezus Christus is van grote betekenis en belang als bijdrage tot de vooruitgang, het geluk en het eeuwige leven van de mens, maar niets is onontbeerlijker voor de zaligheid van het menselijk geslacht dan het goddelijke en eeuwig van kracht blijvende beginsel van bekering. Zonder dit kan niemand zalig worden of zelfs maar een stap verder komen.“

Wat is bekering nu eigenlijk en hoe gaat dit in zijn werk? Wij kunnen dit beginsel misschien gemakkelijker begrijpen als wij het zonden vergelijken met iets waarmee wij reeds bekend zijn. Bekering is te vergelijken met zeep; het is de zeep van ons leven en evenals zeep, wast het de zonden van ons leven weg. Het moet net zo vaak worden gebruikt als nodig is. Men dient hierbij echter wel te bedenken dat bij verkeerd gebruik, zoals het niet grondig reinigen of halfslachtige pogingen daartoe – een verraderlijke goorheid kan ontstaan. Bij goed gebruik reinigt deze „levenszeep“ echter grondig, volkomen en blijvend.

Bekering is dus een godvruchtig verdriet over

bedreven zonde, dat leidt tot verandering en het voortbrengen van werken der gerechtigheid. Het is ermee zoals ouderling Bruce R. McConkie eens heeft geschreven:

Bekering is het proces waardoor een sterfelijke ziel, die onrein is en met zondes Schuld bevlekt, in staat wordt gesteld om de schuldenlast af te werpen, het vuil van ongerechtigheid af te wassen en in ieder opzicht rein te worden, geheel vrij van de slavernij der zonde. Om door middel van bekering vergeving te kunnen verkrijgen moet iemand schuldbesef hebben, een vroom verdriet over zijn zonden en een boetvaardige, verslagen geest. Hij moet het verlangen hebben van zijn zondelast te worden bevrijd, vastberaden zijn het verkeerde pad te verlaten, zich bereid te tonen zijn zonden te belijden en hen te vergeven die iets tegen hem misdreven hebben; hij moet de reinigende kracht van het bloed van Christus aanvaarden, die hem wordt geboden door de doop in water en door het verlenen van de Heilige Geest.” (Bruce R. McConkie, Mormon Doctrine, pag. 630.)

Toen onze hemelse Vader deze aarde had georganiseerd en Zijn kinderen daarop had gesteld, gaf Hij hun in de eerste plaats geloof om hen tot daden aan te zetten. Het is echter ondenkbaar dat de mens, nadat hij zijn vrije wil had ontvangen en zich in een door wetten bestuurd heelaal zag geplaatst, nu in alle opzichten volmaakt zou handelen. Met zijn geloof als drijfkracht zou hij er toe kunnen komen bepaalde verkeerde of zelfs boosaardige dingen te doen. Ten einde toch vooruitgang te kunnen maken moet de mens dus die tweede grote universele wet opvolgen, nl. die van bekering.

Van de aanvang af is het Evangelie het evangelie van bekering genoemd. Als zodanig werd het Adam onderwezen en zo is het in iedere volgende bedeling geweest. Ook in onze bedeling wordt het herstelde Evangelie van bekering genoemd en het is onze zending de mensen in deze tijd tot bekering te roepen.

Uit bekering komt vergeving voort. De Here heeft ons enkele duidelijke voorschriften gegeven, zowel aangaande bekering als vergeving, te weten:

„Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en ik, de Here, gedenk ze niet meer.“ (L. & V. 58:42.)

Robert Oliver Shemp

Dit is een verbazingwekkende en troostrijke verzekering, nl. dat indien iemand zich van zijn zonden heeft bekeerd, deze hem dan zijn vergeven! Bovendien voegt de Here er aan toe dat Hij ze dan niet meer gedenkt. Dit alles is natuurlijk afhankelijk van onze bekering.

Hoe kunnen we dus beoordelen of iemand zich werkelijk heeft bekeerd? In het volgende vers zegt de Here ons:

„Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzoeken.“ (L. & V. 58:43.)

Bij zonden die zulks vereisen is onze plicht dus tweeledig, nl.: (1) deze te belijden voor de daartoe aangewezen kerkelijke gezagsdrager (doorgaans onze bisschop of gemeentepresident) en (2) onze zonden uit ons leven weg te doen.

President J. Reuben Clark jr. heeft eens gezegd dat er aanzienlijke reden is te betwijfelen of het „toegeven dat men fout is geweest als een doeltreffende bekentenis kan worden beschouwd.“ Om vergeving te kunnen verkrijgen dienen wij met een gebroken hart en een verslagen geest tot de Here te komen. Over deze vergeving heeft de Here nog het volgende gezegd:

„Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.“ (L. & V. 64:10.)

Er zijn mensen die, hoewel ze bereid zijn anderen te vergeven, zichzelf niet willen vergeven, ook nadat ze de nodige stappen hebben ondernomen om tot bekering te komen.

De Here heeft gezegd dat iedereen zich moet bekeren of anders moet lijden. Om aan dit lijden te ontkomen moet men zich bekeren en het Evangelie van Jezus Christus aanvaarden. Bij monde van de pro-

feet Joseph Smith heeft de Here dit belangrijke begrip geopenbaard:

„Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert – bekeert, opdat Ik u niet met de roede Mijsmonds sla, en met Mijn toorn en Mijn gramschap, en uw lijden hevig zij – gij weet niet hoe hevig, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.

„Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

„Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

„Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kontergezeiden –

„Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen.“ (L. & V. 19:15–19.)

Alleen wanneer wij dit ten volle verstaan, kunnen wij begrijpen hoe belangrijk de verzoening van de Verlosser in ons eigen leven is. Hij heeft de prijs voor onze zonden betaald, op voorwaarde van onze bekering, van onze aanvaarding van Hem en Zijn Evangelie en het naleven van Zijn geboden.

Het gehele Evangelie komt ons duidelijk voor ogen te staan wanneer wij begrijpen dat wij zelf verantwoordelijk zijn voor de persoonlijke aanvaarding van dit plan. Hierdoor komen wij in aanmerking voor alle zegeningen van de verzoening. Wanneer een heilige der laatste dagen eenmaal deze innerlijke gesteldheid heeft bereikt wacht hem de moeilijke opgave om deze toestand van bekering te behouden, alsmede de geest daarvan.

In de volgende passage zet koning Benjamin uiteen hoe een dergelijke levenshouding zowel noodzakelijk als mogelijk is:

„En wederom zeg ik u, zoals ik eerder heb gezegd, dat zo gij kennis hebt verkregen van de heerlijkheid Gods, of zo gij met Zijn goedheid bekend zijt geworden en van Zijn liefde hebt gesmaakt, en vergeving van uw zonden hebt ontvangen, hetgeen zulk een grote vreugde in uw ziel veroorzaakt, zo zou ik willen, dat gij de grootheid Gods in uw eigen nietswaardigheid en Zijn goedheid en lankmoedigheid jegens u, onwaardige schepselen, zoudt gedenken en altijd in herinnering houden, en u vernederen in de diepste ootmoed, en dagelijks de naam des Heren aanroepen, standvastig staande in het geloof in wat te komen staat, en door de mond des engels is gesproken.

„Ziet, ik zeg u, dat indien gij dit zult doen, gij u altijd zult verblijden en van de liefde Gods vervuld

zult zijn, en altijd vergeving van uw zonden zult behouden; en gij zult toenemen in de kennis der heerlijkheid van Hem, Die u heeft geschapen, of in de kennis van hetgeen rechtvaardig en waar is.

„En gij zult geen lust hebben om elkander kwaad te doen, maar alleen om vreedzaam te leven en ieder mens te geven, wat hem toekomt.

„En gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongere of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten en de duivel dienen, die de meester der zonde is, of de boze geest, van wie door onze vaders is gesproken, en die een vijand van alle gerechtigheid is. (Mosiah 4:11–14.)

Eens komt er een dag waarop wij niet zullen droemen, maar in werkelijkheid voor des Heren rechterstoel zullen worden geleid. Daar zullen wij dan staan, hetzij bezoedeld, vuil of onrein, of wij zullen geheel rein, vergeven en gezuiverd voor de Here mogen staan op grond van onze aanvaarding en toepassing van die grote en wonderbare gave der innerlijke reiniging door wat wij de „zeep des levens“ hebben genoemd.

De eerstvolgende keer dat u weer zeep gebruikt wilt u misschien ook wel eens even denken aan het schoonwassen van uw geest door aanwending van die „zeep des levens“, nl. de universele wet van bekering.

BEKERING

Bekering is iets waar wij in ons dagelijks leven niet lichtvaardig over mogen denken; er valt niet mee te spotten. Dagelijkse overtredingen en dagelijkse bekering zijn niet aangenaam in de ogen des Heren. Als heiligen der laatste dagen weten wij immers, dat de dag waarop wij ons naar behoren zouden kunnen bekeren wellicht reeds nu tot de avond is gedaald. Stel uw bekering dus niet uit. Een sterfbedbekering voldoet niet aan de wet – de mens dient zich in de bloei van zijn leven te bekeren en de Here in gezondheid en kracht te dienen als zijn lichaam en geest nog fris zijn; wanneer dat geloof in God, dat de geest van bekering in ons wekt, door hem wordt ontvangen, moet hij zijn verdere leven geheel in de dienst des Heren stellen.

Als wij ons aan Zijn Geest onderwerpen, kunnen wij onmiddellijk vruchten gaan voortbrengen in de vorm van goede werken tot Zijn eer. Dan kunnen wij uitzien naar de dag dat alle wetten van het koninkrijk vervuld zullen zijn en alle mensen Hem zullen kennen van de geringste tot de grootste . . .

De Kerk neemt de zondaars in haar gemeenschap op, niet om hen in hun verdorvenheid te koesteren, maar om hen indien zij zich bekeren, door onze vriendelijkheid van alle ongerechtigheid te reinigen en te heiligen.

Waarvan moeten wij ons bekeren? Volgt bekering op de overtreding van een willekeurige wet die ons door hemelse macht is opgelegd? Waarom vroeg de Here aan Job: „Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? Geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijt.“ Hoe veelzeggend zijn ook de volgende vragen: „Wie heeft haar maten gezet, want gij weet het; of wie heeft over haar een richtsnoer getrokken? Waarop zijn haar grondvesten nedergezonken, of wie heeft haar hoeksteen gelegd?“ (Job 38:4–6.)

Zou de Here deze vragen aan Job hebben gesteld indien Job geen voorbestaan had gehad, als er vóór de grondlegging der aarde geen plan van leven en zaligheid was ontworpen? . . .

Bekering volgt op het overtreden van die wet waarmee wij onze instemming hebben betuigd en wel naar eigen vrije wil en verkiezing, een wet die wij eenmaal in de hemelen plechtig hebben beloofd te zullen nakomen, een wet, die ons doordat wij deze hadden aanvaard, het voorrecht verleende om hier in de sterfelijkheid te komen om ons eigen sterfelijk bestaan op te bouwen, opdat wij zodoende bevorderd zouden kunnen worden naar die hogere sferen die ons te wachten staan. (The Improvement Era, 58ste jaargang, pag. 419.) – Pres. Henry Moyle's toespraak tijdens de conferentie van april 1955.

De doop

De doop.

De doop door onderdompeling tot vergeving van zonden, een gewichtige verordening van het Evangelie, is afgebeeld op dit schilderij van Robert Skemp.

DOOR PRESIDENT PAUL H. DUNN van de Eerste Raad van Zeventig

De apostel Paulus heeft ons in zijn brief aan de Romeinen een zinvol inzicht in het beginsel van de doop gegeven, toen hij zeide:

„... Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.

„Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding.” (Rom. 6:4-5.)

De doop is het teken van het verbond dat mensen met Jezus Christus sluiten wanneer zij Zijn naam op zich nemen en leden worden van het geestelijk lichaam, waarvan Hij het Hoofd is. Alma, de vader van Alma, vatte de doop op als een verbintenis om de Vader gehoorzaam te zijn. Hij zeide:

„Nu, ik zeg u, indien dit het verlangen van uw hart is, wat hebt gij er dan op tegen om in de naam des Heren te worden gedoopt, als een getuigenis voor Hem, dat gij met Hem een verbond hebt gesloten, dat gij Hem wilt dienen en Zijn geboden onderhouden, opdat Hij Zijn Geest overvloediger over u moge uitstorten?” (Mosiah 18:10.)

Dit is echter niet alles. De doop is het van Godswegen aangewezen middel om de ziel van zonden te reinigen en geschikt te maken voor het koninkrijk der hemelen. Met geloof en bekering, welke er altijd aan vooraf moeten gaan en het gezag van het priesterschap waardoor deze verordening steeds moet worden bediend, vormt de doop de poort waardoor de mensheid Christus' koninkrijk binnentreedt.

„... Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.” (Joh. 3:5.)

In die paar eenvoudige woorden, die Hij sprak tot Nicodemus, „een overste der Joden,” zette de Heiland de betekenis, de wijze van bediening, het doel en de noodzaak van de doop uiteen.

Ten einde het beginsel van de doop voor ons zinvoller te maken, willen wij nu eens onderzoeken wat dit eigenlijk is en wat voor verschil het gedoopt-zijn behoort uit te maken in het leven van hen die het plan van de Zaligmaker hebben aanvaard. De doop duidt op een verandering, een vernieuwing,

een wedergeboorte en een begraven van het verleden, gepaard gaande met het verlangen en het voor-nemen om voortaan rechtvaardig te leven. In de uit-oefening van zijn vrije wil, waardoor hij uit verschil-lende mogelijkheden kan kiezen, is de mens een schepsel dat fouten maakt. De gevolgen van deze fouten zouden heel goed in staat zijn hem te beroven van de ware geneugten van dit leven en van de zegeningen in het hiernamaals. Door middel van de doop kan ons leven van misslagen uit het verleden worden gereinigd en dit kan letterlijk als een weder-geboorte worden ervaren.

In de gehele natuur maakt de Here gebruik van periodes van wedergeboorte. Vaak denk ik aan de verwelkte en versleten bladeren die in de herfst van de bomen vallen. en hoe diezelfde boom de daarop volgende lente als herboren weer obbloeien en nieuwe bladeren krijgen. De lelijke lidtekens en vlekken van die bomen worden dan onder dat nieuwe lover begraven en de aarde is met nieuw leven be-dekt.

Dat beginsel van begrafenissen en wedergeboorte is ook waarneembaar op verschillende gebieden van onze maatschappij. Dit kan met een voorbeeld uit het zakenleven worden verduidelijkt. Een zakenman die zijn verliezen en mislukkingen maar niet uit zijn gedachten kan zetten en niet voortdurend kan leven in de hoop op het heden en de toekomst, verliest weldra zijn moed en vertrouwen. De herinnering aan die mislukkingen uit het verleden vernietigt zijn ge-loof en initiatief. Bij depressies in zaken, als sommi-ge mensen bijna van de ene dag op de andere hele vermogens kunnen verliezen, kan men dit principe in werking zien. Zij die nooit hebben geleerd het ver-leden te begraven en het leven opnieuw te aanvaar-den laten zich door de herinnering aan hun geleden verliezen beroven van hun eetlust en hun nachtrust, totdat hun gezondheid is gebroken en het leven op aarde hun tot een helse kwelling is geworden. De geslaagde zakenman daarentegen is het type van iemand die de fouten en mislukkingen uit het ver-leden voorgoed begraven en zijn oog vol hoop op de toekomst richten kan. Er bestaat een bepaalde vast-beradenheid, die grote mannen gevoelen bij het doen van nieuwe ontdekkingen en het verbeteren van vroegere fouten en gebreken. Kijk eens naar de

levenservaring van Henry Ford. Eens, toen hij op het toppunt van zijn welslagen stond, stelde een vriend hem deze vraag: „Mijnheer Ford, wat zou u doen als u alle bezittingen, alle macht en invloed die u nu hebt opgebouwd, eens plotseling zou verliezen?” De heer Ford behoeftte zich geen seconde te bedenken en zei toe, met een flikkering in zijn ogen, terwijl hij resoluut zijn ene vuist balde: „Geef u mij dan tien jaar en ik bouw het allemaal weer opnieuw op.” Ik geloof dat dit gezegde iets van de geest van het Evangelie van Jezus Christus ademt.

Hoe vaak hebben deze woorden van de Meester niet door de straten van Jeruzalem weerklonken: „Ga heen, en zondig niet meer,” m. a. w. begraaf het verleden met al zijn zonden, fouten en tekortkomingen en bouw een nieuw leven op. Door de verordening van de doop maken wij ons nieuwe begin en verbinden ons om voortaan de door Christus voorgeschreven levenswijze te gaan volgen. De door de doop teweeggebrachte verandering komt van binnenuit. Gewoonlijk volgt deze veeleer pas later dan dat men het tijdens het ondergaan van de uiterlijke doopbediening zo voelt. Nephi zei eens: „... Want de poort, waardoor gij dient binnen te gaan, is bekering en doop in water; en dan komt vergeving uwer zonden door vuur en door de Heilige Geest.” (II Nephi 31:17.)

Mormon geeft ons een inzicht met betrekking tot de zegeningen die op de lichamelijke doop volgen: „En de eerste vrucht der bekering is de doop; en de doop komt door geloof, ter vervulling der geboden; en de vervulling der geboden brengt vergeving van zonden;

„En de vergeving van zonden brengt zachtmoedigheid en nederigheid des harten; en op zachtmoedigheid en nederigheid des harten volgt de komst van de Heilige Geest...” (Moro. 8:25-26.)

Om de mensen in te prenten hoe belangrijk de verordening van de doop was, kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan om door Johannes te worden gedoopt. Johannes, die wist van de zondeloosheid van de Heiland, weigerde Hem te dopen en zeide: „Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?” Waarop Jezus, antwoordende, tot hem zeide: „Laat nu af, want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen...” (Matth. 3:13-15.)

Schrijvende over dit onderwerp, heeft ouderling Orson F. Whitney eens deze interessante opmerking gemaakt: „Er zijn mensen die beweren dat de doop van Jezus genoegzaam was voor alle mensen, en dat deze voor de gehele mensheid gold, waardoor de noodzaak van dopen in het algemeen werd onderzagen. Tot al diegenen zou ik deze vraag willen richten: Kunt u zich een koninkrijk indenken, waarin

van de koning wordt vereist dat hij zich zal houden aan de wetten die voor het bestuur van dat land zijn uitgevaardigd, terwijl de onderdanen deze wetten niet behoeven na te leven? Is het niet veel waarschijnlijker dat de koning zou zijn vrijgesteld van die gehoorzaamheid in plaats van zijn onderdanen?

„De wetten van het koninkrijk van Christus zijn echter onpartijdig en ze drukken gelijkelijk op iedereen. De Zoon doet alleen hetgeen Hij de Vader heeft zien doen en evenmin vereist Hij van de mensen een gehoorzaamheid die Hijzelf niet bereid is te betonen. ‚Volg Mij’ is het wachtwoord van Zijn zending. Hij zeide niet: ‚Aldus betaamt Mij alle gerechtigheid te vervullen.’ Hij gebruikte het meervoudige voornaamwoord „ONS” – en dat betekende precies wat het zei.”

Nephi aanschouwde de doop van de Zaligmaker in een visioen en onderrichtte zijn volk als volgt:

„Welnu, indien het Lam Gods, Dat heilig is, noodzakelijk in water moest worden gedoopt ten einde alle gerechtigheid te vervullen, hoeveel noodzakelijker is het dan voor ons, die onheilig zijn, in water te worden gedoopt!

„En nu... zou ik u willen vragen: Hoe vervulde het Lam Gods alle gerechtigheid, door Zich in water te laten dopen?

„Weet gij niet, dat Hij heilig was? Doch ondanks Zijn heiligheid, toont Hij de kinderen der mensen, dat Hij in Zijn sterfelijke staat Zich voor de Vader vernedert, en voor de Vader getuigt, dat Hij Hem wil gehoorzamen door het onderhouden van Zijn geboden.” (II Nephi 31:5-7.)

De doop is dus het getuigenis van een mens, zowel tegenover de Godheid als tegenover de mensen, dat hij gelooft in de Here Jezus Christus, dat hij de naam van Christus op zich wenst te nemen en er ernstig naar streeft een waar discipel van Hem te worden.

Aan de wateren van Mormon heeft Alma dit gezegd:

„... als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en Zijn volk te worden genoemd, en gewillig zijt elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen worden;

„Ja, en gewillig zijt met de treurende te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar gij u ook moogt bevinden, zelfs tot in de dood, opdat gij door God moogt worden verlost en onder de deelgenoten der eerste opstanding worden gerekend, opdat gij het eeuwige leven moogt hebben.” (Mosiah 18:8-9.)

Bij monde van de profeet Joseph Smith heeft de Here gezegd:

„ . . . Allen, die zich voor God verootmoedigen, en verlangen te worden gedoopt, en met gebroken hart en verslagen geest komen, en voor de kerk betuigen, dat zij zich waarlijk van al hun zonden hebben bekeerd, en gewillig zijn de naam van Jezus Christus op zich te nemen, en vastbesloten zijn om Hem tot het einde toe te dienen, en waarlijk door hun werken bewijzen, dat zij van de Geest van Christus hebben ontvangen ter vergeving van hun zonden, zullen door de doop in de kerk worden opgenomen.“ (L. & V. 20:37.)

Door te begrijpen welke verantwoordelijkheid de doop met zich meebrengt, zoals deze door de eeuwen heen is geopenbaard, en door dit beginsel in zijn leven toe te passen, wordt de mens een erfgenaam van het eeuwige leven. De doop is een heilige verordening, die niet lichtvaardig mag worden opgevat. Hij is niet bestemd voor mensen die alleen maar hun nieuwsgierigheid bevredigen of eens iets nieuws beproeven willen, maar voor hen die zich willen bekeren en die bekwaam en verlangend zijn om van hun geloof in de Here Jezus Christus te getuigen.

In de hedendaagse Kerk van Jezus Christus vindt de doop op de juiste wijze plaats, nl. door onderdompeling, evenals dit vanouds het geval was. Indien de onderdompeling niet de juiste vorm van dopen was geweest, zou Paulus de doop niet hebben vergeleken bij begrafenissen en wederopstanding (zie Rom. 6:3–5, Kol. 2:12), en evenmin zou hij dan enige gelijkheden hebben gezien tussen de doop en de doortocht van de Israëlieten door de Rode Zee. (Zie I Kor. 10:1–2.)

Volgens het getuigenis van het Nieuwe Testament is Jezus, nadat Hij gedoopt was, „terstond opgeklimmen uit het water . . .“ (Matth. 3:16.) „En Johannes doopte ook in Enon bij Salim, dewijl aldaar vele wateren waren . . .“ (Joh. 3:23.) Voorts vermeldt het Boek van Mormon dat de Heiland gezegd heeft: „En dan zult gij hen in het water onderdompelen, en weer uit het water opkomen. En op deze wijze zult gij in Mijn naam dopen; . . .“ (III Ne. 11:26–27.)

Het woord doop betekent op zichzelf onderdompelen, en de doop is een symbool van de dood, begrafenissen en opstanding van Christus. „Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt, door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft.“ (Kol. 2:12.)

Alleen diegenen hebben het recht om te dopen, die van Godswege daartoe gemachtigd zijn. De apostelen vanouds ontvingen dit gezag en het gebod: „Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve

dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.“ (Matth. 28:19.) Dit gezag werd vervolgens ook op andere ambtenaren in de vroegchristelijke Kerk overgedragen en dezen doopten eveneens bekeerlingen tot leden van de Kerk.

In de periode van de grote afval waren er mannen die zich dit goddelijk gezag aanmatigden en mensen doopten tot leden van hun gemeenten. De tekst uit Heb. 5:4 hadden zij niet begrepen, waar geschreven staat: „En niemand neemt zichzelf die eer (nl. het priesterschap) aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs als Aäron.“ Blijkbaar beseften zij niet dat de mens voor zichzelf niet het recht kan opeisen om de heilige verordeningen van God te bedienen. De mens is wel verplicht zich er op voor te bereiden dat recht te mogen ontvangen van iemand die het van de Godheid heeft ontvangen en door de Here wordt geïnstrueerd het aan iemand anders door te geven.

Op 15 mei 1829 werd het gezag om te dopen op aarde hersteld. Terwijl Joseph Smith en Oliver Cowdery bezig waren met de vertaling van het Boek van Mormon, kwamen zij aan een passage met betrekking tot de doop, die voor hen van groot belang was. De inhoud van dat gedeelte trof hen zo diep dat ze zich terugtrokken in de bossen van Harmony (Pennsylvania) om hierover te bidden. In antwoord op hun gebed verscheen Johannes de Doper en droeg het Aäronische Priesterschap aan hen over, zeggende: „Aan u, mijn mededienstknachten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden, en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.“ (L. & V. 13.) Kort daarna doopten Joseph en Oliver elkander, en weer was de goddelijke verordening van de doop op aarde hersteld voor de zaligheid en verhoging van de mens, doch ditmaal voor het laatst.

Dit fundamentele beginsel van de doop, dat vanouds was bekendgemaakt, is nog heden ten dage onveranderd van kracht; het is waarachtig en zal niet veranderen. De ouderlingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben hun opdracht ontvangen in nagenoeg dezelfde bewoordingen als die welke in de oorspronkelijke kerk werden gebruikt, nl.: „Gaat heen in de gehele wereld, predikt het evangelie tot ieder scepel, en handelt met het gezag, dat Ik u heb gegeven, en doopt in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.“ (L. & V. 68:8.– ○

De gave des Heiligen Geestes

Nog een schilderij van Robert Skemp gaat een prachtige uitbeelding van de verordening van de oplegging der handen door hen die het gezag daartoe bezitten.

DOOR PRESIDENT S. DILWORTH YOUNG van de Eerste Raad van Zeventig

Terwijl het jonge kind daar voor de gemeente in de vastenvergadering op die stoel zit, wordt het langzaam omringd door mannen – twee, drie of vier in getal. Deze leggen samen hun handen op het hoofd van het kind. Op dergelijke wijze worden allen die gedoopt zijn, jong en oud, bevestigd tot leden van de Kerk en zo wordt aan hen de Heilige Geest verleend. De daarbij gebezigde woorden zijn eenvoudig en gewichtig: „... en wij bevestigen u als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en zeggen tot u: Ontvangt de Heilige Geest.“ De daarop volgende zegenbede is geen essentieel onderdeel van deze verordening, maar toch wel belangrijk. De door de priesterschap gegeven zegeningen zijn altijd van belang.

De meesten van hen die deze verordening ontvangen weten wel wat het betekent om te worden bevestigd als lid van de Kerk, maar wat het is de Heilige Geest te ontvangen weten zij eigenlijk niet en evenmin kunnen zij begrijpen hoe de daaruit voortvloeiende gaven in hun bezit komen. De meeste mensen die deze zegen ontvangen, die uiteraard van onschatbare waarde is, ondervinden op dat moment geen nieuwe gewaarwordingen. Als zij de een of andere manifestatie verwachten, worden zij daarin vaak teleurgesteld.

In de gedachten van de meeste christenmensen begint de wetenschap dat er een Heilige Geest bestaat bij het lezen van de geschiedenis van de doop van Christus. De taal waarin de Bijbel deze gebeurtenis weergeeft is nogal vaag, maar toch kan men hieruit afleiden dat er in dit geval sprake was van een manifestatie in de vorm van een vogel, nl. een duif. De gebeurtenissen waarin de Heilige Geest wordt genoemd zijn na het zo even vermelde begin elkaar in ruime verscheidenheid opgevolgd.

Zo lezen wij dat een mens uit water en Geest geboren moet worden om het Koninkrijk Gods te kunnen zien (Joh. 3:3-5), dat de Heilige Geest de apostelen alles zal leren en indachtig maken zal (Joh. 14:26), dat Christus de Heilige Geest op Zijn apostelen bevestigde (Joh. 20:22), dat de Heilige Geest zichtbaar was in tongen als van vuur en de apostelen in andere talen deed spreken en profeteren (Hand. 2:1-4), dat Stefanus, vol zijnde van de Heilige Geest, God en Christus zag (Hand. 7:55) en

dat de Geest Filippus aanwijzingen gaf en hem vervolgens wegnam. (Hand. 8:29, 39.)

In deze vele vermeldingen ziet men hoe alles onder die ene gemeenschappelijke noemer, nl. de Heilige Geest, is gerangschikt, maar er wordt ons niet duidelijk gemaakt hoe deze gave in zo'n grote verscheidenheid van omstandigheden in werking werd gesteld. Bij Zijn openbaring in onze tijd heeft de Here verklaard hoedanig de Vader, de Zoon en de Heilige Geest in werkelijkheid zijn.

„De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens, maar de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen, doch is een Persoon van geest. Indien dit niet zo ware, kon de Heilige Geest niet in ons wonen.“ (L. & V. 130:22.)

Het verschil is dus een kwestie van het lichaam waar de Leden der Godheid in huizen. In alle andere opzichten, zoals in bedoeling, macht en heerlijkheid zoals die aan de Godheid moeten worden toegeschreven, zijn Zij Eén. De Vader en de Zoon hebben een lichaam van vlees en beenderen. Dat kunnen wij begrijpen. Wij hebben ook allemaal een lichaam van vlees en beenderen, en hoewel wij de heerlijkheid van een celestiaal, opgestaan lichaam niet kunnen bevatten, kunnen wij toch in zekere zin weten hoe stevig vlees en beenderen zijn en hoe deze bestanddelen zijn gevormd. Een „persoon van geest“ kunnen wij ons niet zo gemakkelijk voorstellen. Wij weten dat een persoonlijkheid een bepaald type is van een mens, een persoon, maar hoe kan men zich in zijn verstand een beeld vormen van een persoonlijkheid van geest die in ons woont, ons geheel vervult, ons hart verwarmt en tot ons van Christus geuigt? Dit alles kan de Heilige Geest doen en dat doet Hij ook wanneer wij in volkomen harmonie met Hem zijn.

Aangezien aan allen die gedoopt zijn de gave des Heiligen Geestes wordt verleend, hoe is het dan mogelijk dat Hij tegelijkertijd „in ons“ allen is? Hij is een Persoon en daarom moet Hij ons persoonlijk om de beurt bezoeken, één voor één. Hij bezit echter een ontzagelijke macht, waardoor Hij de mensen kan beïnvloeden. Mensen die er recht op hebben die kracht te ontvangen zullen deze gevoelens en ontvangen.

De Geest zendt waarheid uit – alle waarheid – in vele talen en naar vele plaatsen tegelijkertijd. Iemand kan zo een universele waarheid te weten komen (getuige het visioen van Joseph Smith, dat is opgetekend in Afdeling 76 van de Leer en Verbonden) of hij kan een ingeving krijgen waardoor hij zal weten wat hem in een geheime, persoonlijke aangelegenheid te doen staat.

Voor ons is het voldoende te weten dat Hij de Heilige Geest is – Eén van de drie Wezens Die te zamen het verheven presidentschap des hemels vormen.

Het boek van Mozes verhaalt hoe Adam „door de Geest des Heren weggevoerd“ en in het water gedragen werd, „onder het water gelegd en uit het water voortgebracht.“

„En hij hoorde een stem uit de hemel, die zeide: Hij zijt gedoopt met vuur en met de Heilige Geest. Dit is het getuigenis van de Vader en van de Zoon, van nu aan en voor eeuwig.“ (Mozes 6:64, 66.)

Hierna verklaarde God dat Adam een zoon van God was en voegde er aan toe: „en aldus kunnen allen Mijn zonen worden.“ (Mozes 6:68.)

In diezelfde tijd werd ook het gebruik ingesteld van Gods spreken door de Heilige Geest: „En de Here God vermaande overal de mensen door de Heilige Geest, en gebod hun zich te bekeren.“ (Mozes 5:14.)

Wij bemerken dat sedert het begin van de prediking van het Evangelie het getuigenis door middel van de Heilige Geest tot stand moest komen. Hierdoor predikte de Here steeds het Evangelie, behalve bij die gelegenheden waarbij Hijzelf aan de mensen verscheen en Zijn boodschap persoonlijk overbracht. Tot op deze dag heeft Hij dit principe en deze gewoonte van communicatie gehandhaafd.

De Vader en de Zoon spraken tot Joseph Smith. De Zoon zond Moroni, Johannes de Doper, Petrus, Jakobus en Johannes, Mozes, Elia en anderen uit om

boodschappen over te brengen en macht te verlenen, doch de leiding en leerstellingen van de Kerk werden de Profeet geopenbaard door „inluistering“ van de Heilige Geest. De woorden en gedachten kwamen door die Geest op in zijn brein en de Profeet dicteerde ze in zijn eigen taal die hij gewoon was te spreken.

In oude tijden werden de gaven des Geestes door Paulus uiteengezet. (Zie 1 Kor. 12–13.) In onze dagen zijn enige daarvan ons als volgt bekendgemaakt: Sommigen wordt het door de Heilige Geest gegeven om te weten, dat Jezus Christus de Zoon van God is . . . Anderen wordt het gegeven hun woorden te geloven; verder wordt het sommigen gegeven de verscheidenheid van bediening te weten; anderen hebben de gave de verscheidenheid der werkingen te kennen, of zij uit God zijn; aan velen wordt de gave van het woord van wijsheid gegeven, de gave van het woord der kennis; de gave om te worden genezen en de gave van het geloof om te genezen, de gave om wonderen te doen, de gave om te profeteren, de gave van het onderscheiden van geesten, van het spreken in talen en het uitleggen van talen. (Zie L. & V. 46.) Uit deze laatste uitspraken blijkt ons dat de gaven des Geestes, die vele zijn, wijd en zijd onder de gelovigen zijn verspreid, maar toch worden al die gaven door de Heilige Geest uitgezonden en bestuurd.

Op zekere dag in 1839 vroeg de president van de Verenigde Staten aan Joseph Smith waaruit het verschil bestond tussen zijn kerk en de andere kerken uit die tijd. Het antwoord van Joseph luidde:

„ . . . wij verschilden in de wijze van dopen en in het verlenen van de gave des Heiligen Geestes door het opleggen der handen. Wij waren van mening dat alle andere overwegingen reeds in de gave des Heiligen Geestes besloten waren en achten het voor een aldus bevestigd lid niet noodzakelijk om vele woorden te gebruiken bij de prediking van het Evangelie tot hem.“ (Documentary History of the Church, Deel 4, pag. 42.) Als dat dus het verschil is, worden de leden van de Kerk door de Heilige Geest geleid, maar de leden van andere kerken niet. Dit is een verontrustende uitlating voor hen die een ander geloof zijn toegedaan. Dit is hier echter in veel mindere mate het geval dan in hetgeen aan de jeugdige profeet werd bekendgemaakt toen hem werd gezegd (met betrekking tot die kerken), zich bij geen daarvan aan te sluiten, want „zij onderwijzen leringen, die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van.“ (Joseph Smith 2:19.)

Wij verklaren plechtig dat de Heilige Geest getuigenis geeft aan hen, die, hoewel ze nog geen le-

den van de Kerk zijn, er naar streven de waarheid te leren kennen. In het Boek van Mormon maakt Moroni dit duidelijk in het tiende hoofdstuk van Moroni. Als zij dit getuigenis echter verwerpen, blijft de Heilige Geest dit niet doen. Zijn bedoeling is getuigenis van de waarheid te geven. De waarheid is uiteindelijk dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus verheerlijkte Persoonlijkheden zijn, met vlees en beenderen, dat aan de Zoon werd opgedragen de wereld te scheppen en er de Zaligmaker en Verlosser van te worden; dat de Zoon werd gekruisigd, voor de zonden der wereld stierf, werd opgewekt en ten troon verheven om Zijn rechtmatige plaats in te nemen als de Koning der koningen en de Heer der heren; voorts dat Hij Zijn Kerk en Koninkrijk verscheidene malen op aarde heeft gevestigd, doch dat Hij de mensen heeft toegestaan hun eigen vrije wil uit te oefenen en Satan de vrijheid heeft gegeven om de mensen te verzoeken; dat de Kerk van de aarde werd verdreven, en dat deze thans voor de laatste maal wederopgericht is om de wereld voor te bereiden op Zijn tweede komst om gedurende het voor spelde duizendjarige rijk op aarde te regeren. Hier van geeft de Heilige Geest door Zijn kracht getuigenis in mensenharten.

Als vertegenwoordiger van Jezus Christus geeft de Heilige Geest getuigenis van de waarheid tot de harten van allen die ernaar willen luisteren; Hij leidt de zoeker tot de waarheid van het Evangelie en zij aan wie die gave is verleend ondervinden Zijn invloed in hun dagelijks leven.

Iemand die deze grote gave heeft ontvangen mag om hulp in zijn dagelijkse werkzaamheden vragen, in zijn financiële, zakelijke, maatschappelijke en godsdienstige aangelegenheden en als hij rechtvaardig is, zal de Geest der waarheid hem in die rechtvaardigheid leiden. Door Zijn macht hebben leden van de Kerk heerlijke openbaringen ontvangen.

Vele mensen zijn door die Geest geleid om de juiste stappen te ondernemen bij het kiezen van hun levensgezel(lin), in hun financiële ondernemingen, in hun familiebetrekkingen. Ze zijn gewaarschuwd voor naderende rampen, waardoor zij deze wisten te ontlopen, omdat zij er op voorbereid waren. Ze hebben hun zieken weer gezond zien worden door de zegeningen van het priesterschap door de gave van de Heilige Geest, en die liefelijke Geest van hoop en vertroosting heeft de uren van smart en dood voor hen verlicht. De geheimen der eeuwigheid zijn voor de gelovigen ontsloten daar hun verstand wordt verlicht door openbaring van de waarheid, niet alleen zoals deze is, maar ook zoals deze eenmaal zal zijn.

Dit is waarlijk de Trooster, Die door de Here beloofd is toen Hij zeide dat Hij de Trooster zou zenden, Die ons in alle waarheid zou leiden.

Wanneer wij eenmaal weten Wie de Heilige Geest is en welke voorname plaats Hij in het hemelse presidentschap inneemt, en eveneens bekend zijn met de verscheidenheid van gaven die van Hem afkomstig zijn, zien wij in dat de aan het begin van dit artikel genoemde gebeurtenissen stuk voor stuk verschillende gelegenheden aantonen, waarin de Geest openbaar werd.

Misschien is het goed te luisteren naar de bezorgdheid die tot uitdrukking werd gebracht door president Brigham Young, waarbij wij de in zijn woorden opgesloten waarschuwing op onszelf kunnen toepassen en ter harte nemen:

„En zekere heer heeft mij gevraagd hoe ik de mensen door openbaring kon leiden. Nu, ik leer hen zo te leven dat de Geest van openbaring hun van

dag tot dag kan duidelijk maken wat hun plicht is, opdat zij in staat mogen zijn zichzelf te leiden. Om deze openbaring te kunnen verkrijgen is het noodzakelijk dat de mensen zo leven dat hun geest even zuiver en rein is als een stuk onbeschreven papier dat voor een schrijver op de lessenaar ligt, gereed om elke willekeurige aantekening te ontvangen die hij daarop moge maken. Wanneer u heiligen der laatste dagen ziet die hebzuchtig zijn en begierig naar de dingen dezer wereld, denkt u dan dat hun geest in een geschikte toestand verkeert om door de pen der openbaring te worden beschreven? Wanneer de mensen zo leven dat de Geest der openbaring van dag tot dag met hen kan zijn, dan volgen zij het pad van hun plicht; indien zij echter niet overeenkomstig deze regel leven, blijven zij beneden de maat van hun plichten en voorrechten. Ik hoop en bid dat wij allen in overeenstemming met onze voorrechten mogen leven. Amen." (Journal of Discourses, Deel 2 van 3 juni 1866, pag. 240-41.)

In een droom waarin Brigham Young op bezoek ging bij Joseph Smith, gaf de Profeet hem de volgende aanwijzingen:

„Joseph kwam naar mij toe en zei met een heel ernstige en toch vriendelijke gelaatsuitdrukking: „Zeg tot de mensen dat ze nederig en trouw moeten zijn en dat ze moeten zorgen de Geest des Heren te behouden, dan zal Die hen op het goede pad leiden. Wees voorichtig en leg die kleine, zachte stem niet het zwijgen op, want deze zal hen leren wat zij moeten doen en waar zij heen moeten gaan, en hierdoor zullen de vruchten van het Koninkrijk hun in de schoot geworpen worden. Zeg tot de broederen dat zij hun hart geopend moeten houden om van de waarheid te worden overtuigd, zodat wanneer het getuigenis van de Heilige Geest tot hen komt, hun hart bereid zal zijn dit te ontvangen. Zij kunnen de Geest des Heren uit alle andere geesten herkennen; Deze zal tot hun ziel fluisteren van vrede en blijdschap, alle wrok, haat, strijd en boosaardigheid uit hun hart wegnemen en hun gehele begeerte zal er op gericht zijn het goede te doen, gerechtigheid voort te brengen en het Koninkrijk Gods op te bouwen. Zeg tot de broeders dat zij de juiste weg bewandelen als zij de Geest des Heren volgen en als

zij dat doen, zullen zij merken dat zij precies zo zijn als ze door onze Vader werden georganiseerd voordat zij ter wereld kwamen. Onze Vader in de hemel heeft het menselijk geslacht georganiseerd, doch zij zijn allen gedesorganiseerd en in grote verwarring.’

„Daarna toonde Joseph mij het patroon volgens hetwelk zij in den beginne georganiseerd waren. Dit kan ik niet beschrijven, maar ik heb het gezien en ik zag waar het priesterschap van de aarde weggenomen was en hoe het verband weer moest worden hersteld, zodat er een volmaakte keten zou zijn van vader Adam af tot zijn laatste nageslacht toe. Nogmaals zeide Joseph: „Zeg dat de mensen er goed op moeten toezien dat zij de Geest des Heren behouden en Hem volgen, dan zal Deze hen precies brengen waar zij moeten zijn.“

Uit deze twee voorbeelden zal het de heiligen der laatste dagen wellicht duidelijk worden van hoeveel betekenis het is te leren leven bij de ingevingen van de Heilige Geest. ○

„Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, in Jezus Christus, Zijn Zoon, en in de Heilige Geest“ (Het eerste geloofsartikel)

„De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens, maar de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen, doch is een Persoon van geest. Indien dit niet zo ware, kon de Heilige Geest niet in ons wonen. (L.&V. 130:22.)

„En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen.

„En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten.

„En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.

„En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest.“ (Hand. 2:1–4.)

„Maar toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en van den Naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beiden, mannen en vrouwen.

„En Simon geloofde ook zelf, en gedoopt zijnde, bleef gedurig bij Filippus; en ziende de tekenen en grote krachten, die er geschieden, ontzette hij zich.

„Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes.

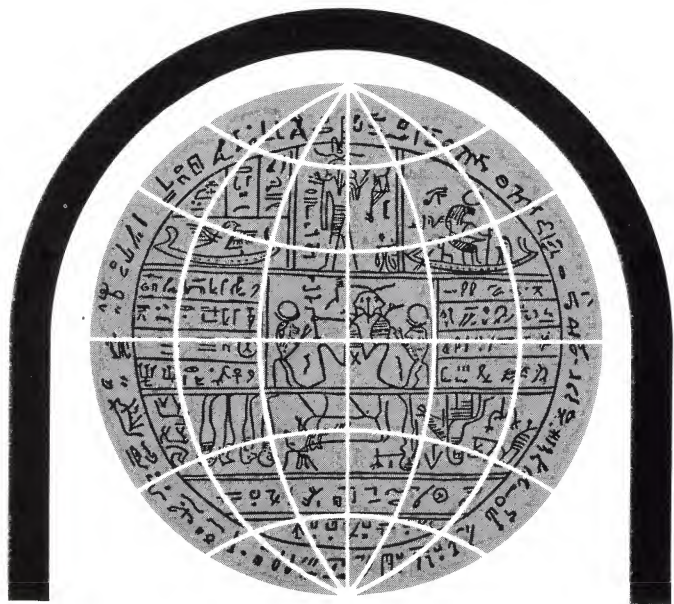
„Dewelken, afgekomen zijnde, baden voor hen, dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten.

„(Want Hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleenlijk gedoopt in den Naam van den Heere Jezus.)

„Toen legden zij de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest.“ (Hand. 8:12–17.)

„En mens moge de Heilige Geest ontvangen, en Deze moge op hem nederdalen zonder met hem te verblijven.“ (L.&V. 130:23.)

„ . . . door de macht van de Heilige Geest, welke Gods gave is aan allen, die Hem ijverig zoeken, zowel in oude tijden als in de tijd, dat Hij Zich aan de kinderen der mensen zou openbaren.“ (1 Ne. 10:17.)

De Wereldconferentie voor Documentatie

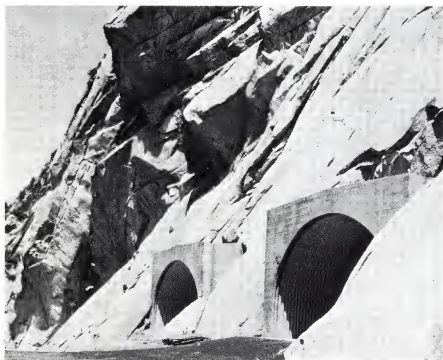
DOOR DOUGLAS D. PALMER

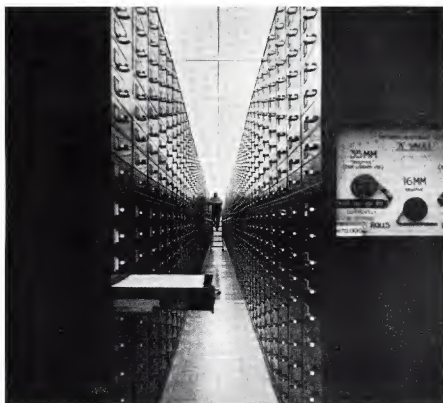
Wanneer in augustus 1969 de bezoekers uit alle werelddelen in Salt Lake City zullen aankomen, zullen ze bemerken dat de Wereldconferentie voor Documentatie is uitgegroeid tot een soortgelijke instelling als de „Verenigde Naties“. Deze conferentie zal gericht zijn op het thema: „De bescherming van documenten in een wereld vol onzekerheid“ en hierdoor zullen duizenden archivariissen, geschiedkundigen, regeringsambtenaren, microfilmtechnici, sociologen en talloze anderen die belang hebben bij het bewaren van documenten en verslagen, naar Utah worden getrokken. De datum waarop deze conferentie zal worden gehouden is vastgesteld op 5 t/m 8 augustus 1969 en deze zal plaatsvinden in het „Salt Palace“ te Salt Lake City, Utah's hypermoderne conferentiecentrum, waarvan de bouw en inrichting negentien miljoen dollar heeft gekost.

De broeders Howard W. Hunter, president van de Genealogische Vereniging, en Theodore M. Burton, vice-president.

(Foto: Deseret News.)

Zijaanzicht van de grotten in de granietbergen van Little Cottonwood Canyon. (Foto: Jerrey Harvey.)

Opslagruimte voor microfilms in de grotten. (Foto: Jerrey Harvey.)

Deze heiligen houden zich intensief met onderzoek bezig. De leesapparaten voor microfilm bevinden zich in de bibliotheek van de Genealogische Vereniging. (Foto: Lorin Wiggins.)

De conferentie wordt gehouden in verband met het diamanten jubileum (of het 75-jarig bestaan) van de Genealogische Vereniging, en zal samenvallen met de viering daarvan. Deze vereniging, een onderafdeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zal dan ook als gastvrouw optreden. De ploegen deskundigen die zich bezighouden met het organiseren en voorbereiden van de conferentie reiken echter veel verder dan het bestek van deze vereniging. „Wij zijn erop uit deze conferentie het streven te doen omvatten van al diegenen, waar ook ter wereld, die zijn belast met het beheer van archieven en documenten,” zei ouderling Theodore M. Burton, vice-voorzitter en algemeen leider van de Genealogische Vereniging. Ouderling Burton merkte verder op dat de conferentie is gericht op „het bevorderen van de samenwerking tussen mensen over de gehele wereld bij het bewaren, microfilmen en beschermen van waardevolle documenten.” Wanneer deze stukken niet speciaal worden beveiligd kunnen ze wel eens verloren gaan, vernietigd of verbrand worden of bij gebrek aan de nodige verzorging in slechte staat komen te verkeren.

Eén van de meest opvallende bewijzen van de bezorgdheid der vereniging voor het behoud van dergelijke documenten is het reusachtige granieten berggewelf voor het bewaren van genealogische verslagen in de nabijheid van Salt Lake City. De bezoekers aan de conferentie zullen in de gelegenheid worden gesteld uit de eerste hand ooggetuige te zijn van het werk dat wordt verricht in deze machtige kluis, die is gelegen in de Little Cottonwood Canyon op een afstand van ca. 37 km ten zuidoosten van Salt Lake City.

Deze unieke opslagplaats beschermt miljoenen bladzijden genealogische verslagen. Door middel van een omvangrijk microfilmsysteem worden er geregeld in ver uiteen gelegen gebieden der aarde kopieën van oorspronkelijke documenten gemaakt om in deze kluis te worden opgeborgen.

Deze onderneming is één der meest actieve en veelomvattende documentatieinstellingen die de wereld ooit heeft gekend en voor de Genealogische Vereniging is dit dan ook de voornaamste bezigheid geworden. Ter voortdurende uitbreiding van deze mammoetverzameling worden er op tal van plaatsen over de gehele wereld nog dagelijks allerlei documenten op microfilm vastgelegd. Deze stukken omvatten grondschenkings, akten van overdracht, afschriften van testamenten, trouwakten, overlijdensakten, kerkelijke registers en andere boeken en boekdelen die van genealogische waarde zijn gebleken. Maandelijks worden in de eveneens in het berggewelf ondergebrachte speciaal daarvoor bestemde moderne ontwikkelinrichtingen bijna een half miljoen filmrolletjes ontwikkeld. De microfilms liggen in de kolossale, onder een paar honderd meter massief graniet uitgehouwen kluisen bij ideale temperatuur en constante vochtigheidsgraad van de lucht, aldaar opgeslagen.

Bob R. Zabriskie, de coördinator die belast is met de voorbereiding van de Wereldconferentie voor Documentatie, bericht ons dat de belangstelling bij de nadering van deze conferentie van week tot week toeneemt.

Het jeugdwerk in Amersfoort

Onder leiding van zuster Patricia Bates hebben de kinderen van het jeugdwerk van Amersfoort een kerstprogramma uitgevoerd. Amersfoort is gelukkig met een goed jeugdwerk. Het draagt bij tot een grotere eenheid in de gemeente, en de kinderen groeien in hun waardering voor het Evangelie.

Het doel van het jeugdwerk in de zending is om het licht van het Evangelie in ieder huis te brengen en een sterk getuigenis van de waarheid van het Evangelie in het hart van de kinderen te planten. De kinderen van vandaag, die naar het jeugdwerk gaan, zijn de leiders van morgen.

Presidente van het jeugdwerk in Amersfoort is zuster Alida C. Marshall.

Op 4 februari 1969 vierden br. en zr. de Ronde, thans wonende 1926 East Diamondstreet, Phoenix, Arizona, U.S.A., hun 55-jarige echtvereniging.

Van deze plaats zenden wij deze trouwe werkers in het Evangelie onze hartelijke gelukwensen met dit heuglijke feit, en spreken de hoop uit dat zij nog vele jaren met allen die hen lief en dierbaar zijn, in hun nieuwe vaderland mogen arbeiden aan de opbouw van Gods koninkrijk.

De nieuwe kerk in Groningen

Deze foto werd midden-januari genomen, nog vóór de voltooiing.

Zr. A. Dalebout, vrouw van de zendingspresident, en zr. J. Dalinga, vrouw van de gemeentepresident, inspecteren natuurlijk de keuken.

Nieuw gemeentepresidentschap in Utrecht

In januari 1969 heeft de Gemeente Utrecht een nieuw presidentschap gekregen (links). Achter elke goede man staat een goede vrouw (rechts).

1. Cornelis Dijkwel, president
2. Paul J. Stolp, 1ste raadgever
3. Jan van den Hazel, 2de raadgever
4. Alexander K. G. Reurslag, secretaris
5. Johannes M. J. van Vliet, assistent-secretaris

1. Maria Dijkwel-Coster
2. Belia Stolp-Roerhorst
3. Alberdina van den Hazel-Hogerman
4. Mevr. Reurslag
5. Sijtje van Vliet-Hobo

VERTROKKEN

Gast, Maria, Buffalo
(New York)

Evertsen, Ted E., Phoenix
(Arizona)

2

1

3

Het presidentschap van de Nederlandse Zending

1. Peter Dalebout, president
2. Jacob de Jager, 1ste raadgever
3. Willem van Zoeren, 2de raadgever

Hiermee is het zendingspresidentschap compleet. Br. van Zoeren, die er het laatst is bijgekomen, is 11 jaar lang president van de gemeente Amersfoort geweest, en is sinds zijn toetreding tot de Kerk altijd een trouw lid geweest. Zijn capaciteiten worden op hoge prijs gesteld.

Rectificatie

In De Ster van februari 1969, blz. 53, rechterkolom r. 28 van boven, dient het woord „benoemd” te worden vervangen door „voorgedragen”

Koninginnedag

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leert haar leden over de gehele wereld de wetten en de regeerders van het land waarin zij leven, te gehoorzamen. In Nederland zijn wij gelukkig met oprechte, zorgzame leiders, wie het welzijn van het volk ter harte gaat.

Op woensdag 30 april 1969 viert koningin Juliana haar verjaardag, en om haar bij deze gelegenheid eer te bewijzen neemt de Kerk deel aan het defilé en zal haar vier grammofoonplaten van het Tabernakelkoor ten geschenke geven, alle voorzien van de handtekeningen van de leiders van het koor. Eveneens zal Hare Majesteit een beknopte geschiedenis van de Kerk, met een witte omslag en daarop haar naam ingeprent, overhandigd worden.

Als u geïnteresseerd bent, kunt u het defilé en de presentatie door de zendingen van de Nederlandse Zending op de televisie volgen.

ROADSHOWS in de Nederlandse Zending

Voorwedstrijden

Dit jaar worden per district voorwedstrijden voor de roadshows gehouden. In het jaarprogramma vindt u de voorgestelde datums hiervoor. Uw districtspresident heeft hier echter de volle zeggenschap en verantwoordelijkheid voor.

Informeer bij uw districtspresident naar de exacte datum, tijd en plaats!

Van ieder district gaat de beste over naar de finale (zaterdag 5 april te Elst — bij Rheenen).

PAASCONFERENTIE, ROADSHOWFINALE, ZANG- EN TOESPRAAKFINALE

Roadshowfinale	zaterdag 5 april
Paasconferentie	zondag 6 april (1ste paasdag)
Zang- en toespraakfinale	maandag 7 april
Sportdag	(2de paasdag)

Alles in: Jeugdherberg „De Eikelkamp“
Veenendaalsestraatweg 65, ELST (BIJ RHEENEN), Utr.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Ede
van der Poll, Hendrika Clazina, 28 dec. 1968
Leeuwarden
Bakker, Marten, 11 jan. 1969
Bakker-Wierde, Johanna, 11 jan. 1969
Utrecht
Hoencamp, Franciscus, 10 jan. 1969

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Den Haag
Enzlin, Elisabeth Pietertje, 9 jan. 1969
van Gulik, Frances Shui, 9 jan. 1969
Planjer, Jacobus Bauke Johannes, 9 jan. 1969
Rotterdam-Zuid
Lobbezoo, Cornelis Marinus, 4 jan. 1969

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Amersfoort
Heller, James P., diaken, 19 jan. 1969
Kraanen, George M. P., diaken, 6 okt. 1968
Eindhoven
van Es, Klaas, leraar, 29 dec. 1968
van de Ven, Paulus, diaken, 29 dec. 1968
Heerlen
Smeets, Johan L., leraar, 15 dec. 1968

Hilversum
Bouwman, Wilhelmus Cornelius, ouderling, 12 jan. 1969
Maastricht
Best, Gustaaf R. N., diaken, 15 dec. 1968
Essers, Johannes A. L., diaken, 15 dec. 1968
Pechler, Paul N., leraar, 15 dec. 1968
Schiedam-Vlaardingen
Kluit, Leen Arie, diaken, 24 nov. 1968

GEZEGEND

Utrecht
Goudberg, Julia, 5. jan. 1969
Goudberg, Mariken E. K., 5 jan. 1969
Goudberg, Ribanna, 5 jan. 1969

GEHUWD

Ede
Meerveld, Evertje met Blankenspoor, Geurt

MUTATIES IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Haarlem
Schuwer, Johannes Th., 2de raadgever
Utrecht
Dijkwel, Cornelis, gemeentepresident
Stolp, Paul J., 1ste raadgever
van den Hazel, Jan, 2de raadgever
Reurslag, Alexander K. G., secretaris
van Vliet, Johannes M. J., assistent-secretaris

Adressen voor genealogie

Oost-Duitsland
Zentralstelle für Genealogie
Georgj Dimitroffplatz 1
701 Leipzig
D.D.R.

Tsjechoslowakije
Herrn Dr. Josef Görner
Archivní Správa
Frida Obrabcii Miru 133
Praha 6
C.S.S.R.

De betaling van inlichtingen geschiedt via de ambassade van de C.S.S.R. in Den Haag. Men kan in het Duits schrijven.

West-Duitsland
Hellmuth Plath
Genealogie und Missionsberater für Genealogie
Am Dobben 52 E
Bremen 2800 I

Kirchenbuchstelle der Evangelische Kirche der Union
Jebenstraße 3
1 Berlin 12
(tel. 31 02 01)
Hierin ook verloren gegane, maar weer gevonden kerkböeken uit Oost-Duitsland.

Verein für Heraldik, Genealogie und verwandte Wissenschaften zu Berlin
„Der Herold“
Archivstraße 12-14
1 Berlin Dahlem

Berliner Hauptarchiv
Archivstraße 12-14
1 Berlin Dahlem

Standesamt Berlin-Ost (1054)
Rückerstraße 9

Standesamt Berlin-West
Lenzenallee 107
1 Berlin 33

Der Direktor der Stiftung Preußischer Kulturbesitz
Geheimes Staatsarchiv
Archivstraße 12-14
1 Berlin 33

Herrn Oberkonsistorialrat
D. Gülzow
Lutherkirche
Lübeck

Elzas etc.
Cercle Généalogique d'Alsac
Archive du Bas-Rhin
5 rue Fischart
Strasbourg
France

Wetten waaraan men maar al te weinig denkt . . .

DOOR RICHARD L. EVANS

Soms is het alsof bij al onze belangstelling voor vrijheid, recht en wetteloosheid, ons bezig-zijn met wat in onze samenleving al dan niet moreel verantwoord of toelaatbaar is, alles te ingewikkeld is geworden. De eindeloze haarkloverijen en discussies duiden op de behoefte aan iets eenvoudigers — iets waarmee maar al te vaak geen rekening wordt gehouden en waarover sommige mensen zelfs zelden of nooit iets te lezen of te horen krijgen, nl. de tien geboden uit het Oude Testament. Hoewel deze wetten misschien niet alle complicaties van het hedendaagse leven bestrijken, verschaffen ze ons wel degelijk de grondbeginselen voor het zedelijk en maatschappelijk leven. In Exodus 19 en 20 lezen wij:

„Als de Heere nedergekomen was op den berg Sinaï . . . zo riep de Heere Mozes op de spits des bergs . . . En Mozes klom op tot God. En de Heere riep tot hem . . . zeggende:

„Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.

„Gij zult u geen gesneden beeld maken . . .

„Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen . . .

„Gij zult den Naam des Heeren uws Gods niet ijdelijk gebruiken . . .

„Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt . . .

„Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere God geeft.

„Gij zult niet doodslaan.

„Gij zult niet echtbreken.

„Gij zult niet stelen.

„Gij zult geen valse getuigenis spreken . . .

„Gij zult niet begeren uws naasten huis . . . uws naasten vrouw . . . noch iets, dat uws naasten is.

Ondanks alle pogingen om deze wet te verwarren en met het „nuchtere“ verstand weg te redeneren, zijn dit toch de geboden die God heeft gegeven, deze en nog andere die uit dezelfde bron afkomstig zijn – en dit te erkennen zou een goed punt zijn om te beginnen onze moeilijkheden op te lossen, ons hartzeer te genezen, het geweld een halt toe te roepen, de warwinkel der zonden op te ruimen en het verdriet in het leven van verbijsterende mensen te kalmeren. Dit is de manier, dit is de raad die God ons heeft gegeven. ○